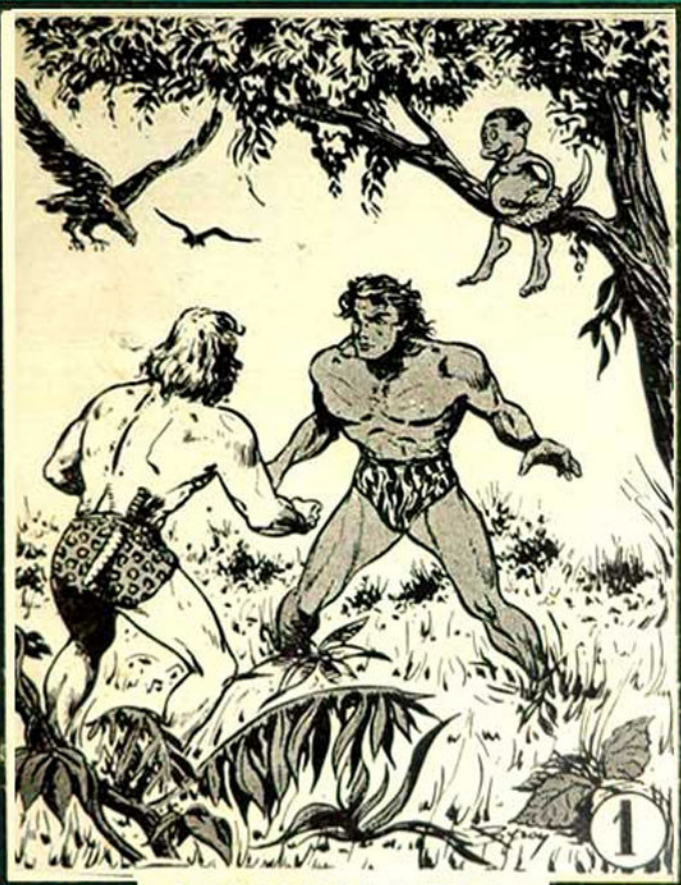

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΦΑΡΜΑΚΕΡΗ
ΟΧΙΑ

Μεσάνυχτα πε-
ρασμένα.

Βρισκόμαστε
στη σπηλιά του "Αρχοντα της
Ζούγκλας.

Ο Ταρζάν ακονίζει το μα-
χαίρι του. Πάνω σέ μαύρη σκλη-
ρή πέτρα. Χωρίς κέφι. Κακομού-
τσοννος.

Λίγο πιο πέρα ο γιός του
Μπέιμπυ. Ξαπλωμένος ανάσκε-
λα στα χορταρένια στρωσίδια
του. Δίνει ρεσιτάλ ροχαλιτού :

— Χερεε... χερεε... χερεε...

Πρωτότυπο κείμενο.
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Η μελι-
στάλαχτη
Χουχού ξύ-
πνια. Ανα-
σηκωμένη.

Σκουντάει το διάδοχο του θρό-
νου της Ζούγκλας:

— Σκάσε, χρυσό μου! Σκάσε
που κακό χρόνο νάχης. Με συγ-
χωρείτε κι' όλας.

Αντίκρι τον Ταρζάν ή πα-
νώρια ξανθιά συντρόφισσά του.
Η στανική Τζέϊν με τα γατί-
σια μάτια. Τόν κυττάζει με πε-
ριφρόνηση:

— Ταρζάν... Άν μπορούσες

νά δεις πώς άκονίζεις τὸ μαχαί-
ρι σου, θά καταλάβαινες...

— Τί;

— Πώς δειλιάζεις νά χτυπη-
θεις με τὸν Γκαούρ! Φοβάσαι
πὼς θά σὲ σκοτώσει. Τρέμεις
μονάχα γιὰ τὸ τομάρι σου. Τὴν
τιμὴ δὲν τὴ λογαριάζεις...

Ὁ Ταρζάν σηκώνει τὸ κεφάλι.
Τὴν κυττάζει μ' ἀηδία :

— Πάψε ὀχιά! Φαρμακερὴ
ὀχιά!

Ἡ ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας
ἀργιεύει : Τρίζει τὰ μαργαριτα-
ρένια δόντια τῆς :

— Τιποτένις! Καλύτερα νάμαι
φαρμακερὴ ὀχιά. Παρὰ δειλὸ
κουνέλι σὰν καὶ σένα. Χά, χά,
χά! Σὰν αὐτὰ ποὺ σπαράζει ὁ
Ποκοπίκο.

Ὁ λευκὸς γίγαντας χάνει τὴν
ὑπομονή. Μουγκρίζει με λύσσα :

— Φύγε! Χάσου ἀπ' τὰ μάτια
μου. Θά καρφώσω τὸ μαχαίρι
στὴν καρδιά σου;...

— Ἡ Τζέϊν κοροῦδεύει.

— Μάλιστα! Αὐτὸ εἶσαι ἱκα-
νὸς νά τὸ κάνεις! Σὲ μιὰ γυ-
ναῖκα ξέρεις νά δείξεις τὴν πα-
λικαριά σου! Ὅχι ὅμως καὶ
στὸν Γκαούρ. Ἐκεῖ βρωμάει
μπαρουτί! Χά, χά, χά!

Ὁ Ταρζάν πασχίζει νά συγ-
κρατηθεῖ. Ἡ Τζέϊν δὲν τῷ χει-
ριστῷ νά σταματήσει :

— Μὴ ξεχνάς πὼς ἔδωσες λό-
γο : Τὴν αὐγὴ νά μονομαχήσεις
με τὸν Γκαούρ. Ὅποιος ζήσει
ἀπ' τοὺς δύο σὰς θά γίνῃ ἀρ-
χοντας καὶ κύριος τῆς ἀπέραν-
της Ζούγκλας. Ὅποιος σκοτω-
θεῖ, θά χορτάσει με τὶς σάρκες
τὸν τὰ πεινασμένα κοράκια!

Ἡ φωνὴ τῆς μαλακώνει τώρα.
— Κουράγιο, λοιπόν, Ταρζάν!

Ἡ μονομαχία αὐτὴ πρέπει νά
γίνει. Καὶ πρέπει ἐσὺ νά νική-
σεις. Ἀλλοιῶς μεγάλη ἀτίμωση
σὲ περιμένει. Ἐγὼ εἶμαι γυναι-
κα. Καὶ κάθε γυναῖκα ζητάει
γιὰ σύντροφό της τὸν πιὸ δυ-
νατὸ ἄντρα. Τὸν πιὸ ἀτρόμητο!

Ἡ Χουχού διακόπτει :

— Ν' ἀγιάσει τὸ στοματάκι
σου, κυρὰ Μαντάμα μου! Ἐτσι
εἶναι! Κι' ἐμένα με ζήτηξε
κἂν καὶ κἂν! Ὅμως ἐπιμέγω
στὸ Ποκοπικάκι μου! Ἀντρα-
κλας δυσθεόρατος, σοὺ λείει ὁ
ἄλλος! Μὲ συγχωρεῖτε κυδῶλας!

Ἡ Τζέϊν κάνει δύο βήματα.
Ἀρπάζει τὴν κοντόχοντρη πυγ-
μαῖα ἀπ' τὸ κωμικὸ τσουλούφι
τῆς. Προχωρεῖ στ' ἄνοιγμα τῆς
σπηλιάς. Τὴν πετάει ἔξω.

Ξαναγυρίζει κοντὰ στὸν Ταρζάν.

— Λοιπόν. Στὸ λέω γιὰ νά τὸ
ξέρεις : Ἀν τὴν αὐγὴ δὲν μο-
νομαχήσεις με τὸν Γκαούρ, θά
φύγω. Εἶμαι γυναῖκα. Θά πάω
με τὸν πιὸ δυνατὸ. Ὁ Γκαούρ
εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί
μου. Χίλιες φορές μοῦχει προ-
τείνει νά σ' ἀφήσω. . . Νά πα-
ρατήσῃ καὶ ἐκεῖνος τὴν Ταταμ-
πού. Νά γίνουμε τὸ πιὸ ταρια-
στὸ ζευγάρι τοῦ κόσμου. Ἀρ-
χοντας αὐτός. Ἀρχόντισσα ἐγὼ
τῆς Ζούγκλας!

Ὁ Ταρζάν ζηλεύει τὴ συντρό-
φισσά του. Τὰ λόγια τῆς γίνον-
ται φαρμακερὰ φίδια. Δαγκώνουν
τὴν καρδιά του. Πασχίζει τώρα
νά δικηολογηθεῖ :

— Ἀκουσε Τζέϊν. Δίκη ἔχεις.
Δὲν θέλω νά χτυπηθῶ με τὸν
Γκαούρ. Ὅμως ὄχι γιατί φοβά-
μαι. Οὔτε γιατί λογαριάζω τὸ
τομάρι μου. . . Μὰ πὼς νά στὸ
πῶ. . . Ὁ μελαψὸς γίγαντας

κι' ἐγὼ εἵμαστε ἀδελφία. Μοῦ-
χει δώσει τὸ αἷμα του. Τοῦχ-
ω δώσει τὸ δικό μου !... Δὲν νοι-
ώθω κουράγιο νὰ τοῦ κάνω
κακό. Καλύτερα νὰ φύγω. Νὰ
φύγουμε ἀπ' τὴ Ζούγκλα. Νὰ
γυρῶσουμε στὴν Ἀγγλία. Στὴν
πατρίδα μας.

Ἡ σατανικὴ γυναῖκα τὸν κυτ-
τάζει μὲ οἶκτο :

— Θ' ἀφήσεις λοιπὸν τὸ θρό-
νο σου; Θὰ καταστρέψεις τὸ
μέλλον τοῦ γιοῦ σου; Μὲ τι
μοῦτρα, ἐσύ, ὁ θυρυλικὸς καὶ το-
ξασμένος Ταρζάν, θὰ ξαναγυ-
ρίσεις στὴν Ἀγγλία; Δὲν κατα-
λαβαίνει πὼς θὰ ρεζιλευτεῖς;
Πὼς θὰ γίνεις περίεργο καὶ τῶν
σκυλιῶν ἀκόμα; Ὅλος ὁ κό-
σμος θὰ σὲ δείχνει μὲ τὸ δά-
χτυλο. Θὰ λέει: Αὐτὸς εἶναι ὁ
δειλὸς, ὁ ἀνανδρὸς Ταρζάν! Ὁ
Γκαούρ τ' ἄρπαξε τὸ θρόνο καὶ
τὴ γυναῖκα! Κι' αὐτὸς ἔχει ἀ-
κόμα τὸ κουράγιο νὰ ζῇ...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
δὲν ἀντέχει ἄλλο. Οὐρλιάζει μὲ
λύσσα :

— Καλά! Πᾶψε πιά! Δίκιο ἔ-
χεις! Τὴν αὐγὴ θὰ χτυπηθῶ μὲ
τὸ Γκαούρ. Θὰ σπαράξω μὲ τὸ
μαχαίρι μου τὴν καρδιά του!
Δὲν μπορεῖ νὰ γίνει ἄλλοιως...
Δὲν μπορεῖ.. Ἡ αὐτός, ἡ ἐγώ!..
Κι' οἱ δυὸ δὲν χωράμε στὴ
Ζούγκλα.

Ἡ Τζέιν σταματᾷ. Ἐχει κερ-
δίσει τὴ μάχη. Τὸ πανώριο προ-
σωπὸ τῆς λάμπει ἀπὸ ἄγρια χα-
ρά. Τὸ μεγάλο δνεῖρο τῆς ζωῆς
τῆς θὰ πραγματοποιηθεῖ. Ὁ
Ταρζάν θὰ σκοτώσει τὸν Γκαούρ:
Τὸ μελαψὸ παληκάρι ποὺ περι-
φρόνησε τόσες φορὲς τὴν ἀγάπη
τῆς. Τὸν ἐρωτᾷ τῆς!

*Ἀγριοὶ ἄραπάδες ξεπετάγον-
ται μπροστὰ στὸν Γκαούρ. Ἡ
Ταταμποὺ βγάζει τρομαγμένο
ξεφωνητό. Τρέχει νὰ σωθεῖ.*

Ἀμέσως σκύβει. Ἀγκαλιάζει
τὸ σύντροφό της. Τὸν φιλάει
στὸ μέτωπο:

— Εἶμαι περήφανη γιὰ σένα!
Ἔχω ἐμπιστοσύνη στὴ δύναμή
σου! Στὸ θάρρος σου!.. Ἡ αὐ-
γὴ θὰ σοῦ φέρει τὴ νίκη. Ὁ
μελαψὸς ἀγριάνθρωπος δὲν θὰ
προφτάσει νὰ ξαναδεῖ τὸν ἥλιο.
Τὰ πεινασμένα ὄρνια θὰ στή-
σουν αὐριο τιμπούσι στὸ βρω-
μερὸ του κουφάρι!.. Κρῖμα ποὺ
οἱ πατριῶτες μας μὲ τὴν κινη-
ματογραφικὴ μηχανὴ φύγαν
χθές. Ἐτσι ξαφνικά. Χωρὶς λό-
γο. Ἀλοιῶς θάβλεπαν ὅλοι στὴν

Ἄγγλία ποιὸς εἶσαι. Τὶ ἀξίζεις. Θὰ σ' ἔβλεπαν νὰ σπαράξεις τὸν Γκαοῦρ. Τὸ ἀνθρωπόμορφο θεοῖο πού ἦρθε νὰ σ' ἀρπάξει τὸ θρόνο. Τῇ γυναίκα σου!

Ὁ Ταρζάν ξανασκύβει στὴ μαύρη μέτρα. Ἀκονίζει νευρικά τὸ φονικὸ μαχαίρι.

Ἡ Τζέιν ξαπλώνει εὐχαριστημένη στὰ στρωσιδία της.

Τώρα στὴ σπηλιά δυὸ θόρυβοι μονάχα ἀκούγονται. Τὸ ρυθμικὸ σοῦρσιμο τοῦ μαχαιριοῦ πάνω στὴν πέτρα. Καὶ τὸ μελωδικὸ ροχαλιτὸ τοῦ ἀπερίγραπτου Μπέιμπυ.

Η ΚΑΡΑΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΑ

Μὲ τὰ φτερά τῆς φαντασίας μας ἄς πετάξουμε στὸ ψηλὸ βραχώδικο βουνό. Ἐξω ἀπ' τὴ σπηλιά τρεῖς ἄνθρωποι: Ὁ Γκαοῦρ κι' ἡ Ταταμπού. Κάθονται σὲ μιὰ πέτρα. Πλάϊ τους τραγανίζει ἓνα ἀγριόμυλο ὁ τρομερὸς Ποκοπίκο. Ὁ μικροσκοπικὸς νάνος μὲ τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χατζάρα.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας μελαγχολικὸς. Βαθειὰ συλλογισμένος.

Ἡ ἄγνη συντρόφισσα τῆς καρδιάς του, τὸν κυττάζει μὲ συμπόνια.

— Ἀκουσε Γκαοῦρ. Οἱ ἐγγλέζοι μὲ τὴ μεγάλη μηχανὴ δὲν βρίσκονται πιά στὴ Ζούγκλα. Τοὺς ἔδιωξα χθὲς ἐγώ. Πῆγα κρυφά. Τοὺς φοβέρισα. Εἶπα πως θὰ τοὺς σκοτώσεις. Τόβαναν στὰ πόδια. Τώρα θὰ βρίσκονται στὸ μεγάλο λιμάνι.

Ὁ γιγαντόσωμος Ἕλληνας, παραξενεύεται:

— Γιατί; Γιατί τόκανες αὐτό;

Ἡ Ἕλληνίδα Ταταμπού χαμηλώνει τὰ μάτια:

Ἡ μονομαχία αὐτὴ δὲν πέπει νὰ γίνει. Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ χυπηθεῖς μὲ τὸν Ταρζάν. Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας εἶναι ἀδελφός σου. Στίς φλέβες του τρέχει τὸ εὐγενικὸ καὶ περήφανο αἷμα σου! Καλύτερα νὰ φύγουμε. Ἡ Ζούγκλα εἶναι ἀπέραντη... Δὲν θέλω νὰ μονομαχήσεις μαζί του. Ἄς σὲ ποῦνε δειλόι! Ἀνανδρὸ! Ὅχι ὅμως φονιά τοῦ ἀδελφοῦ σου!...

Ὁ Ποκοπίκο τὴν κυττάζει μπουκαμένως.

— Ἐσένα νάχει μυστικοσύμβουλο καὶ θὰ προκόψει! Βρῆ ἄσε τὸ χριστιανὸ νὰ κάνει δουλειά του. Τὶ μπαίνειε στὴ μεση.

Καταπίνει τὸ μασημένο μῆλο. Γυρίζει στὸν Γκαοῦρ.

— Ἐ, καπετὰν Μαντράχαλε! Μὴν ἀκοῦς τίς γυναῖκες! Σὲ γουστάρω. νῦσαι σκληρὸς ἄντρας! Πρέπει νὰ καθαρῶσεις τὸν Ταρζάν. Νὰ γίνεις Πρόεδρος τῶν Ἠνωμένων Ζουγκλικῶν! Κι' ἐγώ... ὑπασιπιστάρω σου!

Ὁ γιγαντόσωμος Ἕλληνας σηκώνει τὸ κεφάλι:

— Δίκοιο ἔχεις Ταταμπού. Δὲν θὰ χυπηθῶ μὲ τὸν ἀδελφό μου. Ὅμως τὴν αὐγὴ θὰ τρέξω στὸ μέρος πού συμφωνήσαμε. Ἐκεῖ πού πρόκειται νὰ γίνει ἡ μονομαχία. Θὰ μιλήσω στὸν Ταρζάν. Θὰ τοῦ ἐξηγήσω... Θέλω νὰ χωρίσουμε ἀγαπημένοι. Σὰν ἀδέλφια πῦρμαστε...

Ἡ πανώρια Κόρη τῆς Ζούγκλας ἐπιμένει:

— Ὅχι Γκαοῦρ. Ἡ Τζέιν εἶναι κακιὰ. Εἶναι σατανικὴ γυναίκα! Σύγουρα θάχει ἐξαργιῶ-

σει τὸν Ταρζάν. Μπορεῖ νὰ σὲ βροῖσει. Νὰ σοῦ φερθεῖ ἄσχημα. Φοβᾶμαι τότε πὼς θὰ θυμώσεις. Θὰ θολώσει τὸ μυαλό σου. Θὰ τὸν χτυπήσεις...

Ὁ Ποκοπίκο σοβαρεῦει :

— Ἄλλο νὰ φοβᾶσαι κυρὰ Τέτοια μου! Ὁ Ταρζάν θάχει κρυμμένη καμμία κουμπούρα... Θὰ μᾶς τὸν καθάρισει τὸ Μαντράχαλο! Ἀμέεε! Μὴ μπάς καὶ νόμισες πὼς θὰ χτυπηθεῖ μαζί του τίμια; Ξέρει πολὺ καλά πὼς ὁ Γκαούρακας δὲν ἄστεινέται. Ἀμα θέλει τὸν στραμπουλᾷει σὰν κοκορόπουλο!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας γελάει καλόκαρδα :

— Καλύτερα νὰ μὲ σκοτώσει αὐτός! Παρὰ νὰ βάψω τὰ χέρια μου σὲ ἀδελφικὸ αἷμα!

Ὁ νάνος κουνάει τὸ κεφάλι.

— Ἐσὺ τὸ βιολί σου! Αἷμα ἀδελφικὸ καὶ πρᾶσιν ἄλογα. Πολὺ μοῦ γουστάρεις ἀδερφέ μου! Βρὲ καθάρισε τὸν ἀνθρωπάκο νὰ δοῦμε τί θὰ γίνουμε! Ἀλλοιῶς ἄνε στήν πάντα. Ἡ χατζάρα μου κάθεταί πού κάθεταί. Τοῦ... θερίζω ἐγὼ τὴν ψυχάρα. Ἀμέεε! Τί ἄντρακλας δυσθεόρατος εἶμαι!

Ἡ Ταταμποῦ μένει βαθιὰ συλλογισμένη. Τὰ λόγια τοῦ Ποκοπίκο τὴν κάνουν νὰ νοιώσει φρίκη.

Ἀλήθεια! Ὁ Ταρζάν ξέρει πὼς δὲν τὰ βγάζει μὲ τὸν ἀτρόμητο σύντροφό της. Ἄν χτυπηθεῖ μαζί του, στήθος μὲ στήθος, εἶναι χαμένος. Σίγουρα λοιπὸν θὰ μεταχειριστεῖ ὕπουλο μέσο. Θὰ τὸν δολοφονήσει. Ὁ νάνος ἔχει μεγάλο δίκιο...

Οἱ σκέψεις αὐτὲς τῆς θολώ-

νουν τὸ μυαλό. Σὲ λίγες στιγμὲς μέσα, παίρνει τρελλὴ ἀπόφαση :

— Καλὰ Γκαούρ. Κἄνε ὅπως νομίζεις. Ἐγὼ εἶμαι γυναίκα. Δὲν ξέρω ἂν' αὐτά...

Σηκώνεται ἀργά. Γνέφει κρυφὰ στὸν Ποκοπίκο νὰ τὴν ἀκολουθήσει. Προχωρεῖ στὰ πίσω βράχια.

Ὁ Γκαούρ μένει στὴ θέση του. Μελαγχολικὸς, ἀφηρημένος.

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα τραβάει ἂν' τὸ χέρι τὸ νάνο. Κρύβονται κάτω ἀπὸ κάποιο μεγάλο βράχο :

— Ἀκουσέ με, Ποκοπίκο : Ὁ Γκαούρ κινδυνεύει. Πρέπει νὰ τὸν σώσουμε. Θέλω νὰ μοῦ κάνεις μιὰ μεγάλη χάρη.

— Νὰ τὴν ἀκούσουμε.

Ἡ Ταταμποῦ τοῦ μιλάει σιγὰ κάμποση ὥρα. Τὸν ἔχει τραβήξει πολὺ-πολὺ κοντά της. Κάποτε τελειώνει.

Ὁ νάνος τὴ σπρώχνει ἐλαφρά :

— Τραβήξου λιγάκι, χριστιανή μου! Ἄντρας εἶμαι κι' ἐγώ. Μπορεῖ νὰ μὲ πιάσει ἡ θάλασσα!

Ἀμέσως σοβαρεῦει :

— Πολὺ μοῦ γουστάρει τὸ σχέδιό σου! Τρέχω, Ταταμπούκα μου! Ὁ Θεὸς βοηθός. Θὰ σπάσουμε πλάξ!

Τὸ βάζει γρήγορα στὰ πόδια. Φεύγει ἂν' τὸ πίσω μέρος τοῦ βουνοῦ. Πηδαίει τὰ βράχια σὰν ἀγριοκάτσικο!

Ἡ παρθένα Κόρη τῆς Ζούγκλας ξαναγυρίζει κοντὰ στὸν Γκαούρ. Κάθεται πλάι του. Μένουν κι' οἱ δυὸ ἀμίλητοι. Μελαγχολικοί. Βαθεῖα συλλογισμένοι!

Περνᾶνε τρεῖς ὁλόκληρες ὥρες.

‘Ο Ταρζάν πυροβολεί. ‘Ο Γκαούρ !, σωριάζεται, κάτω.

“‘Ο μελαψός” γίγαντας φιλάει τὴν Ταταμπού στὸ μέτωπο. Σηκώνεται:

— Φεύγω, ἀγαπημένη μου! Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἄλλοιως. “Αν εἶναι γραφτὸ νὰ μὲ σκοτώσει, ἄς μὲ σκοτώσει. Ἐγὼ ποτὲ δὲν θὰ σηκώσω χέρι. Ποτὲ δὲν θὰ τὸν χτυπήσω! ‘Ο Ταρζάν εἰ-
ναι ἀδελφός μου!

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα σηκώνεται ἀργά. Φαίνεται ἥρεμη τώ-
ρα. Ἀτάραχη.

— Θάρθῃ μαζί σου, Γκαούρ. Μὴ ζητήσης νὰ μ’ ἐμποδίσεις. Θὰ γκρεμιστῶ ἀπ’ τὰ βράχια. Θὰ τελειώσω μὰ γιὰ πάντα τὴ βασανισμένη μου ζωή.

‘Ο Γκαούρ χαμογελάει πονε-
μένα :

— “Ἐλα. Δὲν θέλω νὰ σὲ χά-
σω πρὶν . . . πεθάνω!

Κατεβαίνουν μαζί τὰ τρομα-
χτικά βράχια. Βαθὺ σκοτάδι ἀ-
κόμα. Δὲν ἔχει ξημερώσει.

‘Ο μελαψός γίγαντας θυμᾶται
ξαφνικά :

— ‘Ο Ποκοπίκο ; Ποῦ εἶναι
ὁ Ποκοπίκο ;

Ἡ Ταταμπού λέει ψέμματα :

— Στὰ πίσω βράχια. Ἐχει ὄ-
ρα ποὺ κοιμάται. Δὲν ἀκουσες
τὸ ροχαλιτὸ του ;

Συνεχίζουν τὸ ἐπικίνδυνο κα-
τέβασμα. Φθάνουν κάτω.

Ξαφνικά παράξενος θόρυβος
τοὺς ὑποδέχεται. ‘Ο γιγαντόσω-
μος Ἑλληνας σταματᾷ. Τὰ μά-
τια του ἀστράφτουν ἄγρια. Ἀπ’
τὸ λαρύγγι του βγαίνει τρομερὴ
κραυγή :

— “Ἔεε !... Ποιὸς εἶναι ;
Ἀλίμονο ! Δὲν προφταίνει νὰ
τελειώσῃ.

Ταυτόχρονα ἓνα μπουλούκι
ἀγριοὶ ἀραπάδες, ξεπετάγονται
μπροστὰ του.

Ἡ Ταταμπού βγάζει τρομαγ-
μένο ξεφωνητό. Τὸ βάζει στὰ
πόδια. Τρέχει νὰ σωθεῖ . . .

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΜΕΤΑΝΟΙΩΝΕΙ

Αἶγλη ὥρα ἀργότερα.

Τὸ μαῦρο σκοτάδι τῆς νύχτας
ἀρχίζει νὰ ξεθωριάζει.

Στὸ ἔξωφωτο ποὺ θὰ γίνῃ ἡ
μονομαχία, πλησιάζει πρῶτος ὁ
Ταρζάν. ‘Ο παντοδύναμος καὶ
δοξασμένος ἀρχοντας τῆς Ζούγ-
κλας.

Τὸν ἀκολουθοῦν ἡ Τζέιν, ὁ
Μπέμπυ, ἡ Χουχού . . .

‘Ο λευκὸς γίγαντας τοὺς κρῦ-
βει σὲ μιὰ κουφάλα γέρικου δέν-
τρου. Σὲ ἀρκετὴ ἀπόσταση ἀπ’
τὸ πεδίο τῆς τιμῆς.

—Μείνετε ἐδῶ. Τσιμουδιά νὰ
μὴ βγάλετε κανέναν. ‘Όταν τελει-
ώσω θὰ σὰς φωνάξω.

Τὰ μάτια τοῦ καλόκαρδου
Μπέιμπυ βουρκωμένα.

—Πατέρα νὰ τὸ ξέρεις... ‘Αν
σκοτώσεις τὸν Γκαούρ θὰ σέ...
ἀποκληρώσω!

Ξεσπάει σὲ λυγμούς. Τὸ κλάμ-
μα μοιάζει μὲ τὸ γέλιο του :

—Χί, χί, χί !... Χί, χί, χί !...
Καὶ βέβαια καὶ βεβαιότατα !

‘Η μελιστάλακτη Χουχού κά-
νει νὰ τὸν παρηγορήσει :

—Σκάσε χρυσό μου ! Κι’ ἐγὼ
εἶμαι γκαουρική. Μὰ δὲν κά-
νω ἔτσι !

‘Η Τζέϊν τοὺς φιλεῖ μὲ δυὸ
κατακεφαλίες. ‘Αμέσως δίνει κου-
ράγιο στὸ σύντροφό της :

—Πήγαινε Ταρζάν. Μὴ δει-
λιάξεις. Τώρα δὲν ἔχεις μονάχα
μαχαίρι. Κρατᾷς καὶ τὸ πιστόλι
μου. Δώδεκα σφαῖρες μέσα. Θέ-
λω νὰ κάνεις κόσκινο τὰ στήθεια
τοῦ Γκαούρ.

‘Ο ‘Αρχοντας τῆς Ζούγκλας
δὲν ἀποκρίνεται. Προχωρεῖ ἀρ-
γά. Φτάνει στὸ σημεῖο πού θὰ
γίνει ἡ μονομαχία. Κανέναν δὲν
βρίσκειται ἐκεῖ.

Περιμένει. ‘Αφουγγράζεται...

Καὶ νά. Σὲ λίγο ἀνάλαφρο πο-
δοβολητὸ φτάνει στ’ αὐτιά του.
Μιά μικρὴ σκιὰ, γλυστράει. Κρύ-
βεται πίσω ἀπὸ κάποιον δέντρο.

‘Ο Ταρζάν τραβᾷ τὸ πιστό-
λι. Φωνάζει ἀγρία :

—Ποιὸς εἶσαι ;

Λεπτὴ στριγγιλιάρικη φωνού-
λα τὸν κοροϊδεύει :

—Πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδερ-
φέ μου !... ‘Εγὼ εἶμαι καλέ !

‘Αραδιάζει κρυμμένος τοὺς τί-
τλους του :

—Κυνηγὸς ἀγρίων κονίκλων !
Γόης φιδῶν καὶ γυναικῶν. Προ-
στάτης κουτῶν καὶ ἀδυνάτων.
Καὶ ‘Αντρακλας δυσθεόρατος,
μοβόρος κι’ ἀνοιχτόκαρδος ! ‘Ολέ !

‘Ο ‘Αρχοντας τῆς Ζούγκλας
ἀναπνέει :

—‘Εσὺ εἶσαι Ποκοπίκο ; Δει-
λιασε λοιπὸν ὁ Γκαούρ ; Γιατί
δὲν ἦρθε νὰ μετρηθοῦμε ; Δὲν
μπορῶ νὰ περιμένω ἄλλο...

Τὸ φῶς τῆς αὐγῆς παλεύει τώ-
ρα μὲ τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

‘Ο Ταρζάν βάζει τὸ πιστόλι
στὴ θήκη του. Γυρίζει μεγαλό-
πρεπα Προχωρεῖ νὰ φύγει.

‘Η φωνούλα τοῦ νάνου τὸν
στάματᾷ :

—‘Αλτ, Μεγαλειότατε ! Μὴ
στρίβεις ἀλὰ γαλλικά. ‘Ο Γκα-
ούρ ἔρχεται. ‘Εμένα νὰ μὲ συγ-
χωρεῖς. Παγαίνω καὶ σοῦ ἐτοι-
μάσω τὰ... κόλυβα !

‘Αμέσως βγάζει διαπεραστικὴ
στριγγιὰ :

—Γκαούρ ἔλαα ! ‘Ο μελοθά-
νατος σὲ ἀναμένει !

Ταυτόχρονα βαρὺ ποδοβολητὸ
ἀκούγεται. Κάποιος πλησιάζει
τρέχοντας.

Περνοῦν λίγες στιγμές.

‘Ο ‘Αρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀν-
τικρῦζει μπροστὰ του γιγαντό-
σσημη σιλουέττα. Εἶναι ὁ Γκαούρ.

Οἱ δυὸ ἀντίπαλοι σταματοῦν.
Σὲ ἀρκετὴ ἀπόσταση μεταξύ τους.

Φαίνονται ἀναποφάσιστοι. Κα-
νέναν δὲν κάνει τὴν ἀρχή.

‘Ο Ταρζάν μετανοιώνει πάλι.
‘Αντικρῦζει μὲ θαυμασμὸ τὸ πε-

ρήφανο παράστημα του μελαψού παλικαριού.

Θυμάται τις ἀμέτρητες φορές πού ὁ Γκαούρ τοῦχει σώσει τὴ ζωὴ. Θυμάται ἀκόμα πόσο ἀσχημα ἐκείνος τοῦ φέρθηκε. Πόση ἀχαριστία τοῦχει δείξει.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας σφίγγει τὴν καρδιά του. Κάνει κουράγιο. Μιλάει πρῶτος :

— "Ακουσε Γκαούρ... "Ακουσε, ἀδελφέ μου : Μετάνιωσα πού δώσαμε λόγο νά μονομαχήσουμε... Δὲν θέλω νά σοῦ κάνω κακό. Δὲν πρέπει νά χτυπηθοῦμε. Κάποιος ἄλλος ἢ αἰτία ποῦφτασα ὡς ἐδῶ... "Ας μὴ ματώσουμε τὰ χέρια μας. "Ας χωρίσουμε σὰν ἀδέλφια... Φύγε λοιπὸν Γκαούρ. Φύγε πρῶτος ἐσύ. "Εσύ ποῦσαι μικρότερος...

Ὁ Ταρζάν σταματᾷ. Ἀφουγγράζεται...

Ὁ περήφανος Γκαούρ δὲν ἀποκρίνεται. Κάνει μονάχα μιὰ γρήγορὴ κίνησι. Προτείνει τὸ δεξί του χέρι.

Καὶ νά : Τὴν ἴδια στιγμή κατὰ ἀπίστευτο γίνεται. Κατὰ τρομαχτικό !

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀντικρύζει μιὰ λάμψη. Ταυτόχρονα ἀντηχεῖ πυροβολισμός. Πυρωμένο βόλι σφυρίζει πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του.

MONOMAXIA

Κεραυνὸς νά χτυποῦσε τὸν Ταρζάν, δὲν θὰ τὸν ξάφνιαζε τόσο !

Γιὰ λίγες στιγμὲς μένει ἀκίνητος. Μαρμαρωμένος.

Ὁ Γκαούρ φαίνεται πὺς δι-

ψάει γιὰ αἷμα. Τό πιστόλι του ἀστράφτει πάλι. Δεύτερος πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ. Κι' ἄλλη σφαῖρα βουίξει...

Ὁ Ταρζάν συνέχεται. Ξκρῦβεται σβέλτος πίσω ἀπὸ κάποιο δέντρο.

Τὸ μυαλό του ἔχει θολώσει τώρα. Νοιώθει τὴν ψυχὴ του νὰ βράζει ἀπὸ ἀγανάκτηση. Ἀπὸ μῖσος γιὰ τὸν ὑπουλο ἀντίπαλο.

Φωνὴ ἄγρια βγαίνει ἀπ' τὰ φουσκωμένα στήθεια του :

— Δειλὲ Γκαούρ ! "Ανανδρε ! Παράτησε λοιπὸν τὸ παλιὸ σου ρόπαλο ; Τώρα ζητᾷς μὲ πιστόλι νὰ δείξεις τὴν παληκαριά σου ; "Εννοια σου ὅμως. Τέτοιο ὅπλο ἔχω κι' ἐγώ ! Καὶ τὰ χέρια μου ξέρουν νὰ τὸ κρατᾶνε καλύτερα ἀπ' τὰ δικά σου !

Δὲν προφαίνεται νὰ τελειώσει. Τρίτος πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ. Ἡ σφαῖρα σφηνώνει αὐτὴ τὴν φορὰ στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου.

Ὁ Ταρζάν μουγγρίζει σὰν λαβωμένο θερίο :

— Σκύλε Γκαούρ ! Ἀφοῦ θέλεις νὰ πεθάνεις, πέθανε !

Ἀτρόμητος παρατάει τὸ δέντρο. Τραβάει τὸ πιστόλι του. Σκοπεύει βιαστικά τὸ γιγαντώσωμον ἀντίπαλο. Πυροβολεῖ μὲ λύσσα.

Ὁ Γκαούρ κάνει τὸ ἴδιο. Ἀδειάζει τις σφαῖρες τοῦ πιστολιοῦ του πάνω στὸν Ἀρχонта τῆς Ζούγκλας.

Τρομαχτικὴ μάχη ἀρχίζει. Ψηλά ἀπ' τὴν κορφή κάποιου δέντρου, ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Ποκοπίκο :

— Ἀπάνω του, Γκαουράκο

μου ! Φάτου τὰ μουστάκια ν' ἀ-
γιάσεις !

Ὁ Ταρζάν δειγνεται αὐτὴ τὴ
φορὰ ὑπέροχος Στιγμὴ δὲν δει-
λιάζει μπροστὰ στὸν κίνδυνο.
Μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι χύνεται
πάνω στὸν ἀντίπαλο. Οἱ σφαί-
ρες σφύριζον γύρω του. Πυρο-
βολεῖ κι' αὐτός. Ὅμως ἀκόμα
εἶναι μισοσκόταδο. Οὔτε ὁ ἓνας
οὔτε ἄλλος βρίσκουν στόχο.

Τώρα οἱ δυὸ γίγαντες ἀγκα-
λιάζονται. Παλεύουν σῶμα με-
σῶμα. Ὁ Ἀρχονταὶ τῆς Ζούγ-
κλας δίνει στὸν Γκαοὺρ μιὰ δυ-
νατὴ σπρωξιά. Τὸν σπρώχνει
κάτω.

Ὁ Γκαοὺρ σηκώνεται γρήγο-
ρα Ὅμως ἔχει χάσει τὸ κουρά-
γιο του. Ἀρχίζει νὰ ὑποχωρεῖ.
Εἶναι ἔτοιμος νὰ τὸ βάλει στὰ
πόδια.

Δὲν προφταίνει.

Μιὰ σφαῖρα τοῦ Ταρζάν τὸν
βρίσκει στὰ στήθια. Βγάζει
σπαραχτικὸ βογγητό :

— ὦωωχχχ !

Σπρώχνεται βαρὺς κάτω.

Τὸ πιστόλι τοῦ Ἀρχοντα τῆς
Ζούγκλας δὲν ἔχει ἄλλες σφαί-
ρες. Τραβᾷ με λύσσα τὸ μα-
ραῖρι. Τρέχει κοντὰ στὸ λαβω-
μένο. Θέλει νὰ τοῦ καρφώ-
τῃν καρδιά.

Καθὼς σηκώνει τὸ χέρι, μοιά-
ζει μὲ χάρο. Μὲ χάρο ποὺ θερί-
ζει ψυχές !

Ὅμως δὲν ἀποτελεῶνει τὸ
φονικό.

Ἀθελά τὰ μάτια του σταμα-
τᾷ κάπου. Στὰ πλατιά στήθια
τοῦ μελαψοῦ Ἑλληνα. Βλέπει
τὴ θανατερὴ πληγὴ τῆς σφαί-
ρας. Ἀχνιστὸ τρέχει τὸ αἷμα.
Κόκκινη λίμνη σχηματίζεται

Ὁ Μπέϊμπυ κλαίει. Τὰ δά-
κρυά του βρέχουν τὸ πρόσωπο
τοῦ μελαψοῦ γίγαντα.

πλάϊ. Ἀκούει καὶ τὰ πονεμένα
βογγητὰ τοῦ ἐτοιμοθάνατου.

Τὰ μάτια του βουρκώνουν.
Κατεβάζει ἄτονα τὸ χέρι. Βάζει
στὴ θήκη τὴν ἀστραφετῆρὴ λε-
πίδα τοῦ μαχαιριοῦ. Ἡ καρδιά
του σπαράζει στὸν πόνο.

— Ἀδερφέ μου ! Γιατί φέρ-
θηκες ἐτσι ; Γιατί μ' ἔκανες νὰ
σὲ χτυπήσω ;

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΝΕΚΡΟΣ

Ταυτόχρονα ἀνθρώπινες πα-
τημασιὲς πλησιάζουν.

Σὲ λίγες στιγμὲς φτάνει κοντὰ.

ἡ Τζέϊν. Τὴν ἀκολουθοῦν ὁ Μπέϊμπυ, ἡ Χουχού.

Ἡ σατανικὴ γυναῖκα ἀντι-
κρύζει τὸν Γκαούρ. Τὰ γατίσια
μάτια τῆς ἀστράφτουν ἀπὸ ἄ-
γρια χαρά.

Τραβάει μὲ λύσσα τὸ μαχαίρι.
Οὐρλιάζει στὸ σύντροφό της;

— Ζῆ ἀκόμα ! Τὶ τὸν φυλάς ;
Ἄσε με νὰ τὸν ἀποτελειώσω.

Ὁ Ταρζάν τῆς δίνει τρομερὴ
σπρωξιά. Τινάζεται δέκα βήμα-
τα πέρα.

Ἡ Χουχού κυττάζει τὸν ἐτοι-
μοθάνατο γίγαντα. Ἀναστενάζει
σπαραξικάρδια.

— Φουκαρά Γκαούρ ! Ἀνύ-
παντρος θὰ τινάξεις τὰ πεταλά-
κια σου ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
τῆς δίνει δυνατὴ κλωτσιά. Σω-
ριαίζεται κι' αὐτὴ κοντὰ στὴ
Τζέϊν.

Ὁ Μπέϊμπυ βρίσκει εὐκαιρία.
Σκύβει στὸν ἀγαπημένο του γί-
γαντα. Τὸν ἀγκαλιάζει. Βρέχει
τὸ χλωμὸ πρόσωπό του μὲ δά-
κρυα :

— Γιατὶ Γκαούρ; Γιατὶ σὲ νί-
κησε ὁ πατέρας μου ; Χί, χί, χί!
Ἀφοῦ εἶσαι πιὸ δυνατὸς ἀπ' αὐ-
τόν! Χί, χί, χί !

Ὁ Ταρζάν σπρώχνει καὶ τὸ
γιό του.

— Ἐμπρός, γυρίστε ὅλοι στὴ
σπηλιά μας. Ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ.
Πρέπει νὰ φροντίσω τὸ χτυπη-
μένο ἀδελφό μου. Νὰ τὸν σώσω.

Ἡ Τζέϊν, ὁ Μπέϊμπυ κι' ἡ
κοντοχοντροχ πυγμαία, ξεκινᾶνε.
Προχωροῦν κατὰ τὴ δύση.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
σχύβει στὸν Γκαούρ.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας βρίσκει-

ται ἀναίσθητος τώρα. Τὸν κυτ-
τάζει μὲ συμπόνια :

— Πρέπει νὰ κάνω γρήγορα.
Νὰ τὸν πῶω στὴ γιάτρισσα Χούλ-
χα. Εἶναι βαριά χτυπημένος.
Ἄν δὲν προλάβω, θὰ ξεψυ-
χήσει.

Κάνει νὰ τὸν σηκώσει. Ἀδύ-
νατον. Ὁ γίγαντας εἶναι ἀφάν-
ταστα βαρὺς.

Ὁ Ταρζάν σηκώνεται. Ἀνοίγει
τὸ στόμα. Βγάζει τρομαχτικὴ
κραυγὴ:

— Ἀόοοο!... Ἀααοοο!...

Φωνάζει τὸ Σόμ. Τὸν ἀγαπη-
μένο του ἐλέφαντα. Αὐτὸς θὰ
μπορέσει νὰ τὸν βοηθήσει.

Δὲν προφταίνει ὅμως. Νά...
Κυττάχτε:

Τὸ κορμί τοῦ μελαψοῦ γίγαν-
τα ἀναταράζεται. Τὰ χεῖλια του
ανοιγοκλείνουν. Ξεψυχᾷ...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
ξανασκύβει μὲ λαχτάρα, ἀφουγ-
κράζεται τὴν καρδιά του τίπο-
τα. Ἐχει σταματήσει. Ὁ Γκα-
ούρ εἶναι νεκρός!

Ὁ Ταρζάν κάνει σὰν τρελλὸς
τώρα,

Ἀγκαλιάζει τ' ἄψυχο κορμί
τοῦ φίλου του. Κλαίει. Χτυπιέ-
ται:

— Σὲ σκότωσα, ἀδελφέ μου !
Εἶμαι κακοῦργος! Δολοφόνος!

Ἀμέσως πετιέται ὀρθὸς. Τρα-
βάει μὲ λύσσα τὸ μαχαίρι. Μουγ-
κρίζει ἄγρια.:

— Θὰ πεθάνω κι' ἐγώ! Θά-
ρθῶ κι' ἐγὼ μαζί σου!

Κάνει νὰ τὸ καρφώσει στὴν
καρδιά του.

ΤΑ ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΑ ΟΡΝΙΑ

Τὴν ἴδια στιγμὴ ξαφνιάζεται.

‘Ακούστε κι’ ἐσεῖς; Τρομαγμένες φωνές σχίζουν τὸν ἀέρα.

‘Ο Ταρζάν τις ἀναγνωρίζει: Εἶναι ἡ Τζέιν. ‘Ο Μπέιμπυ. ‘Η Χουχού. Ζητᾶνε βοήθεια.

Τὶ νὰ συμβαίνει ἀραγε;

Δὲν ἔχει καιρὸ γιὰ χάσιμο. Παρατάει τὸ νεκρὸ Γκαούρ. Τρέχει στὸ μέρος πού βρίσκονται οἱ δικοί του.

Καὶ νά: Τὰ μάτια του γουργυλίζουν ἀπὸ φόβη. Ἀντικρύνει κατὶ ἀφάνταστα τρομαχτικό.

Τρία τεράστια μαύρα ὄρνια φτερουγίζουν πάνω ἀπ’ τὰ κεφάλια τους. Μὲ ράμφη καὶ νύχια ζητᾶνε νὰ τοὺς κατασπαράξουν.

‘Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας σιγμὴ δὲν διατάζει. Τραβάει τὸ φοινικό μαχαίρι του. Χύνεται πάνω στὰ πεινασμένα ὄρνια. Φοβερὸ μακελιὸ ἀρχίζει.

Τὰ νύχια τῶν φτερωτῶν θεωρῶν σχίζουν τις σάρκες τοῦ λευκοῦ γίγαντα.

‘Η Τζέιν κι’ ἡ Χουχού βρίσκουν εὐκαιρία. Παρατᾶνε τὸν Ταρζάν. Τὸ βάζουν στὰ πόδια. Τρέχουνε κατὰ τὴ σπηλιά τους.

Μονάχα ὁ Μπέιμπυ μένει. Περιφρονεῖ τὸν κίνδυνον. Θέλει νὰ βοηθήσει τὸν πατέρα του. Νὰ τὸν σώσει.

Τὰ τρία φτερωτὰ θεριὰ χτυποῦν τώρα τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. ‘Η θέση του τραγική.

‘Ο καλόκαρδος Μπέιμπυ πασχίζει νὰ τὰ διώξει. Κουνάει τὰ χέρια του. Φωνάζει ἄγρια:

— Εἰσσι!... Εἰσσι!...

Κι’ οἱ πῶ ἀτρόμητες κόττες νᾶτανε, θὰ φεύγανε. Αὐτὰ τίποτα. Σημασία δὲν τοῦ δίνουνε.

‘Ο γιὸς τοῦ Ταρζάν θυμώνει. Θεριὸ ἀνήμερο γίνεται.

— Ἔτσι μοῦ εἰσαπτε λοιπόν; Πολὺ καλά. Θὰ σᾶς δεῖξω ἐγὼ! Κάνει ἡρωϊκὴ κίνηση. Τραβάει τὸ τρομερὸ στυλὸ του. Ὁρμαίνει στὰ πεινασμένα ὄρνια. Χτυπάει στὸ σωρό.

‘Η χρυσὴ πέννα τοῦ κοντυλοφόρου, βρίσκει στὸ μάτι ἓνα ἀπ’ τὰ φτερωτὰ θεριὰ. Τοῦ τὸ βγάζει.

Τὸ ὄρνιο κράζει ἀπαίσια. Χύνεται τώρα στὸ Μπέιμπυ. Τὸν ἀρπάζει στὰ πόδια του. Φτερουγίζει. Χάνεται στὰ σύννεφα.

‘Ο διάδοχος τοῦ θρόνου τῆς Ζούγκλας φωνάζει:

— Λυπήσουμε, πουλάκι μου! Κράτα με γερά. Ἄν σου ξεφύγω θὰ σκάσω σὰν καρπούζι.

‘Ο Ταρζάν χτυπιέται ἀκόμη μὲ τὰ δυὸ τρομερὰ ὄρνια. Τὸ κορμὶ γεμᾶτο πληγές. Τὸ αἷμα ποτᾶμι.

ΑΚΛΑΦΤΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ

‘Ο Ποκοπίκο βρίσκεται ψηλὰ στὸ δένδρο.

Μόλις φεύγει ὁ Ταρζάν, κατεβαίνει. Πλησιάζει τὸν Γκαούρ.

‘Ο μελαφὸς γίγαντας κίτρινος σὰν κερί. Μάτια ὀρθάνοιχτα. Θολά. Κορμὶ ἀκίνητο. Εἶναι νεκρός.

‘Ο Ποκοπίκο τεντώνεται. ‘Η φουσκωτὴ κοιλία του πετιέται δυὸ πιθαμὲς ἔξω. Τραβάει τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χατζάρα. Ζητωκραυγάζει:

— ‘Ο Γκαούρ ἀπέθανε! Ζήτω ὁ Γκαούρ!

Παρατάει τὸν πεθαμένο. Τρέχει κατὰ τὴν Ἀνατολή...

Τὸ δρῆνιο κάνει ἀπότομη βου-
τιά. Ἀρπάζει στὰ νύχια τὸν
Ποκοπίκο.

Τώρα ἔχει ξημερώσει καλά.
Λίγο πιὸ πέρα σταματάει.
Μπροστά σὲ κάποιον θάμνο. Φω-
νάζει:

— Ὁ «Δεγάμενος» ζωὴ σὲ λό-
γου μας! Ὅσο γιὰ τὸν Ταρζάν
ἐντὸς ὀλίγου... κλάψα Χαρά-
λαμπε! Ἔχει μπλέξει μὲ κάτι
πούλάκια! Τέτοια, μετὰ συγχωρή-
σεως!

Ταυτόχρονα ὁ θάμνος ἀνατα-
ράζεται. Ξεπετάγονται πέντε ἀν-
θρώποι: Ἡ Ταταμπού. Ὁ Μᾶξ
Ἀρλαν. Τρεῖς γιγαντόσωμοι ἁ-
ραπάδες.

Ὁ Ποκοπίκο κάνει τὸν πιλο-

το. Τοὺς φέρνει στὸ πτόμα τοῦ
Γκαούρ.

Ἡ Ταταμπού κι' ὁ Μᾶξ Ἀρ-
λαν κυττάζουν θλιμένα τὸ με-
λαψὸ παλικάρι.

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα ἀνα-
στενάζει:

— Ἀλίμονο! Ἐγὼ τὸν πῆρα
στὸ λαιμό μου. Δὲν φαντάστηκα
πὼς μπορούσε νὰ σκοτωθεῖ...

Ὁ Μᾶξ Ἀρλαν διατάζει τοὺς
ἀραπάδες, του:

— Σηκώστε τον. Θὰ τὸν θά-
ψουμε ἁμέσως. Δὲν πρέπει νὰ
μᾶς δεῖ κανένας...

Οἱ μαῦροι σηκώνουν τὸ νεκρὸ
Γκαούρ. Προχωροῦν σ' ἓνα στε-
νὸ χορταριασμένο μονοπάτι. Ὁ
Μᾶξ κι' ἡ Ταταμπού ἀκολου-
θοῦν.

Ὁ Ποκοπίκο μένει στὴ θέση
του.

Ἐ, κυρὰ Τέτοια! Ἐγὼ φεύ-
γω. Πάω νὰ βρῶ τὸ λεγόμενο...

Ἡ πανώρια Κόρη τὸν κάνει
προσεχτικό:

— Τὸ νοῦ σου! Λέξη δὲν
πρέπει νὰ σοῦ ξεφύγει!... Θὰ
τὸ κρατήσουμε μυστικό.

Ὁ νάνος ξεκινáει ἁμέσως.

Τρέχει κατὰ τὸ ψηλὸ βραχώδι-
κο βουνό. Οἱ πάτουσες χτυπᾶνε
στ' αὐτὰ του.

.....
Τέλος φτάνει ἐκεῖ. Ὅμως κά-
νει κάτι παράξενο: Δὲν σκαρφα-
λώνει ἀπ' τὸ συνηθισμένο μέ-
ρος. Ἐρχεται πολὺ πιὸ ἀριστε-
ρά. Ἀνεβαίνει στὰ μισὰ τοῦ
βουνοῦ. Σταματάει. Προχωρεῖ
τώρα ἴσια. Ἀπὸ βράχο σὲ βρά-
χο. Φτάνει στὸ σημεῖο πού συ-
νηθίζουν ν' ἀνεβοκατεβαίνουν.
Ἀπὸ κεῖ ἀρχίζει τώρα τὴν κα-

τάβαση. Καθώς πηδάει τὰ βρά-
χια, φωνάζει :

— Γκαούρρρ! Ταταμπούουου!
Ποῦ εἶσαστε καλέ! Γιατί μ' ἀ-
παρατήκατε μοναχοῦλι μου;

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ

Λίγη ὥρα μετά.

Ὁ Ταρζάν παλεύει ἀκόμα.
Χτυπιέται μὲ τὰ τεράστια φτε-
ρωτὰ θεριά!

Τὸ κορμί του ὀλόκληρο μιὰ
πληγή. Τὸ αἷμα ποὺ χάνει τὸν
ἔχει ἐξαντλήσει. Δύσκολα στέκε-
ται ὀρθός.

Τὰ πεινασμένα ὄρνια φτερου-
γίζουν πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του.
Κάθε τόσο χαμηλώνουν ἀπότο-
μα. Τὸν χτυποῦν μὲ τὰ τρομερὰ
ράμφη.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
σφίγγει μὲ λύσσα τὸ μαχαίρι.
Πασχίζει νὰ τὰ χτυπήσει κι' αὐ-
τός. Χαμένος κόπος! Τίποτα
δὲν καταφέρει.

Ξαφνικά ποδοβλητὸ ἀνθρώ-
πινο ἀκούγεται.

Φτάνει τρέχοντας ὁ Ποκοπίκο.
Πίσω ἀκολουθεῖ γιγαντόσωμος
ἄντρας.

Ὁ νάνος ἀνεμίζει τὴ σκου-
ριασμένη χατζάρα του. Χύνεται
στά ὄρνια. Στριγγλίζει ἄγρια:

— Πίσω . . . σπουργίτες! Πί-
σω καὶ σὰς ἔφαγα!

Ὁ γίγαντας ποὺ ἀκολουθεῖ,
κρατᾷ τρομερὸ ρόπαλο!

Τὸ στριφογυρίζει μ' ἀφάντα-
στη δύναμη. Τ' ἀφήνει . . . Ἐ-
κείνο σχίζει μὲ βοή τὸν ἀέρα.
Χτυπάει ἓνα ἀπὸ τὰ δυὸ ὄρνια.
Τὸ φτερωτὸ θεριὸ σωριάζεται
κάτω. Τ' ἄψυχο κουφάρι του

κάνει βαρὺ γδοῦπο.

Τ' ἄλλο ὄρνιο βλέπει τὸ κακὸ
ποῦ γίνεται. Νοιώθει τὸν κίν-
δυνο. Πρέπει νὰ φύγει. Μὰ ὅχι
καὶ μέ. . . ἄδεια πόδια.

Κάνει μιὰ ἀπότομη βουτιά.
Πέφτει σὰν κεραυνός. Ἀρπάζει
στά νύχια τὸ νάνο. Ἀνοίγει
πάλι τὶς τεράστιες φτεροῦγες.
Ἀρχίζει ν' ἀνεβαίνει.

Ὁ Ποκοπίκο σὲ θέση τραγι-
κή. Ὅμως τὸ κέφι, κέφι.

Κυτᾷχτε τον: Κρέμεται ἀπὸ
τὰ πόδια τοῦ φτερωτοῦ θεριοῦ.

Ἀκοῦστε τον: Ἀπαγγέλει
σπαραχτικά:

«*Ἀχ. ὁ καυμένος πιάστηκε
σὰν μύγα στὴν ἀράχνη!*
*Τώρα ὅποιος θέλει νὰ μὲ βρεῖ,
στὶς... κουτσουλιὲς νὰ ψάχνει!*»

Ὁ Ταρζάν ἔχει πληγὲς καὶ
στό κεφάλι. Τὸ αἷμα τοῦ βουρ-
κώνει τὰ μάτια. Δὲν μπορεῖ νὰ
διακρίνει.

Τὰ τρίβει μὲ τὶς παλάμες. Θέ-
λει νὰ δεῖ τὸ σωτήρα του.

Ἀλίμονο! Μπροστὰ του ἀντι-
κρύζει τὸ γιγαντόσωμο ἄντρα.
Τὰ ματωβαμμένα μάτια του γουρ-
λώνουν. Ξεφωνίζει μὲ φρίκη:

— Ὁ Γκαοῦρ! Τὸ φάντασμα
τοῦ Γκαοῦρ! Λυπήσου με, ἀδελ-
φέ μου! Δὲν ἤθελα νὰ σὲ σκο-
τώσω!

Ταυτόχρονα γέρνει. Σωριάζε-
ται κάτω λιπόθυμος.

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟΣ

Ἀλήθεια! Ὁ Ταρζάν δὲν ἔ-
χει ἄδικο!

Ὁ γιγαντόσωμος σωτήρας του
εἶναι ὁ Γκαοῦρ. Naί, ὁ Γκαοῦρ.

Τὸ μελαψὸ παλικάρι πού πρὶν ἀπὸ λίγο ξεψύχησε μπροστά του. Μὲ τὴ θανατερὴ πληγὴ στὰ στή-
θαια.

Πῶς ὅμως; Πῶς μπορεῖ ἕνας νεκρὸς ν' ἀναστηθεῖ. Νὰ ζωντανέψει; Μήπως εἶναι βουκό-
λακας; Μήπως ἔρχεται νὰ ἐκδι-
κηθῇ τὸ φονιά του;

"Ἄς εἶναι... Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦ-
με γρήγορα.

Ὁ Ταρζάν βρίσκεται τώρα ἀναίσθητος.

Ὁ Γκαοῦρ σκύβει. Φαίνεται ἀνήσυχος. Ἐξετάζει τὶς ἀμέτρη-
τες πληγὲς τοῦ κορμιοῦ του. Λο-
γαριάζει τὸ αἷμα πού θάχει χά-
σει. Καταλαβαίνει τὸν τρομερὸ
κίνδυνο. Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγ-
κλας ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ
ξυψυχῇ.

Ὁ θρυλικὸς Ἕλληνας γίγαντας
τὸν σηκώνει στὰ χέρια. Ξεκινᾷ
ἀμέσως. Προχωρεῖ τρέχοντας.
Βιάζεται νὰ φτάσει στὴ Χούλχα.

Ἡ γρηὰ γιάτρισσα κάθεται ἔ-
ξω ἀπ' τὴ σπηλιά. Ζεσταίνει τὰ
κόκαλά της στὸν πρωϊνὸ ἥλιο.

Ὁ Γκαοῦρ ἀφήνει τὸν Ταρ-
ζάν.

— Τὰ ὄρνια ἔχουν σπαράξει
τὸ κορμί του. Κάνει ὅ,τι μπο-
ρεῖς. Δὲν θέλω νὰ πεθάνει.

Ἡ Χούλχα ἀνάβει φωτιά. Κα-
ψαλίζει θαυματουργὰ βοτάνια.
Τὰ βάζει στὶς πληγές. Στάζει
στὰ χεῖλια του μαγικά φίλτρα.

Κανένα ἀποτέλεσμα! Ὁ λευ-
κὸς γίγαντας δὲν συνέχεται. Ἡ
καρδιά του χτυπᾷ ἀδύναμα...

Ἡ γιάτρισσα κουνάει θλιμ-
μένα τὸ κεφάλι:

— Τίποτα δὲν γίνεται. Ἐχα-
σε πολὺ αἷμα. Θὰ πεθάνει!

Ὁ ὑπέρροχος Ἕλληνας εἶναι
πρόθυμος.

— Τοῦ δίνω τὸ δικό μου! Ἡ
Ζούγκλα δὲν πρέπει νὰ χάσει
τὸν ἀρχοντὰ της!

Ξαπλώνει πλαίι στὸν ἀναίσθη-
το Ταρζάν.

Ἡ Χούλχα φέρνει σκουρια-
σμένο νυστέρι. Θὰ χαράξει τὶς
φλέβες τῶν χειρῶν τους.

Ὁ Γκαοῦρ ἀνασηκώνεται. Τὴ
σταματᾷ.

— Ἀκουοέ με, γιάτρισσα! Μὴ
χύσεις ἀκόμη τὸ αἷμα μου στὶς
φλέβες τοῦ Ταρζάν. Θέλω πρῶ-
τα ν' ἀδειάσεις ὅλο τὸ παλιό...
Σταγόνα νὰ μὴ μείνει στὸ κορ-
μί του. Μπορεῖ νὰ γίνει αὐτό;

Ἡ καλόκαρδη Χούλχα χαμο-
γελάει:

— Γίνεται... Σὰν ἀδειάσω τὸ
αἷμα, ἡ καρδιά του θὰ πάψει
νὰ χτυπάει. Γιὰ λίγες μονάχα
στιγμές. Ὅμως ἀμέσως θὰ γε-
μίσω τὶς ἀδειες φλέβες μὲ τὸ
αἷμα τὸ δικό σου. Τὸ κορμί του
θὰ ξαναζωντανέψει...

Ὁ ὑπέρροχος Γκαοῦρ ἐνθου-
σιάζεται:

— Ναί! Στὶς φλέβες του, στα-
γόνα νὰ μὴ μείνει ἀπ' τὸ πα-
λιὸ αἷμα. Τὸ νεκρὸ κορμί του
νὰ πλημμυρίσει ἀμέσως ἀπ' τὸ
αἷμα τὰ δικό μου! Ὁ Ταρζάν
νὰ πεθάνει βάρβαρος. Ν' ἀνα-
στηθεῖ Ἕλληνας!

ΑΝΕΞΗΓΗΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ

Ἡ γρηὰ γιάτρισσα σκύβει κά-
τω στὸν ἀναίσθητο Ταρζάν.
Σχίζει προσεκτικὰ τὴ φλέβα τοῦ
χειριοῦ. Τὸ λιγοστὸ αἷμα του
ἀρχίζει νὰ τρέχει. Μικρὴ κόκκι-
νὴ λίμνη σχηματίζεται πλαίι.

Τέλος σταματᾷ. Στὸ κορμί τοῦ λευκοῦ γίγαντα δὲν ἔχει μείνει πιά σταγόνα.

Ὁ Γκαοὺρ ἀφουγγράζεται τὴν καρδιά του. Δὲν τὴν ἀκούει νὰ χτυπᾷ. Ὁ Ταρζάν εἶναι νεκρός.

Ἡ Χούλχα δὲν χάνει στιγμή. Μὲ τὸ πρωτόγονο νιστέρι της προχωρεῖ. Σχίζει τὴ φλέβα τοῦ θρυλικοῦ Ἑλλήνα.

Κόκκινο ἀχνιστὸ αἷμα ξεπηδάει. Γεμάτο ζωὴ! Νειάτα! Ὁρμὴ! Δύναμη!

Ἀμέσως ἐνώνει τὰ χέρια τους. Τὰ δίνει γερά.

Τώρα τὸ περὶφανο κι' εὐγενικό αἷμα τοῦ Γκαοὺρ χύνεται μ' ὀρμὴ στὶς ἀδεις φλέβες τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Ὁ Ταρζάν σιγά-σιγά ζωντανεύει. Τὸ κέρινο πρόσωπό του γίνεται ρόδινο. Τὰ θολὰ μάτια του φωτίζονται!

Ὁ Γκαοὺρ τ' ἀντίθετο: Χάνει ἀργὰ τὶς δυνάμεις του. Σβύνει. Τὰ μάτια του σκοτεινιάζουν. Τὸ πρόσωπό του χλωμαίνει, χλωμαίνει... Φτάνει νὰ γίνει ἀσπροκίτρινο. Σὰν τοῦ νεκροῦ.

Ὁ Ταρζάν ἀνοίγει τώρα τὰ μάτια. Ὁ ὑπέροχος Ἑλληνας τὰ κλείνει...

Ὁ ἄμοιρος!.. Ἐχει δώσει ὅλο σχεδὸν τὸ αἷμα! Λιγοστὸ τοῦ μένει ἀκόμα στὶς φλέβες. Ἴσα πού κρατιέται στὴ ζωή...

Ὁ Ταρζάν ἀνασηκώνεται. Κυττάζει γύρω χαμένα. Ἀντι-κρῖζει πλάι τὸν Γκαοὺρ.

Ἡ ματιά του σκοτεινιάζει:

— Γκαοὺρ!.. Ἐσὺ πάλι μπροστά μου; Ἀφοῦ σὲ σκότωσα! Πῶς εἶσαι ζωντανός; Ὁνειρο βλέπω! Σάλεψε τὸ λογικό μου; Ὁ θρυλικὸς Ἑλληνας γίγαν-

τας τὸν κυττάζει μ' ἀπέραντη ἀγάπη. Ὅμως εἶναι ἀφάνταστα ἐξαντλημένος. Μόλις καταφέρνει νὰ κουνήσει τὰ χεῖλια:

— Ἐγὼ εἰμαι, ἀδελφέ μου! Γιατί λὲς πῶς μὲ σκότωσες; Ἀφοῦ δὲν μονομαχήσαμε.

Ὁ Ταρζάν ἐπιμένει:

— Ὁχι. Χτυπηθήκαμε μὲ πιστόλια. Ἐσὺ πυροβόλησες πρῶτος...

Ὁ Γκαοὺρ χαμογελάει πονεμένα:

— Ἡσυχασε, ἀδελφέ μου! Ὁνειρο θὰ εἶδες... Ἐγὼ πρὶν νὰ ξημερώσει κατέβηκα ἀπὸ τὸ βουνό μου. Μαζί κι' ἡ Ταταμπού... Εἶχα σκοπὸ νὰ σὲ βρῶ. Νὰ σοῦ μιλήσω. Νὰ μὴ γίνεи αὐτὴ ἡ μονομαχία!.. Δὲν πρόφτασα... Ἀγριοὶ ἀραπάδες χύνονται πάνω μου. Παλεύω... Δὲν καναφέρνω τίποτα... Μὲ ρίχνουν κάτω. Μοῦ δένουν χέρια καὶ πόδια. Μ' ἀφήνουν ἐκεῖ μονάχο. Ἡ Ταταμπού πρόφτασε νὰ φύγει.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν μπορεῖ νὰ πιστέψει:

— Ὁχι, Γκαοὺρ! Ἀφοῦ ἦταν μαζί σου κι' ὁ Ποκοπίκο. Ρώτησέ τον. Ἐτσι γίναν ὅλα... Σᾶς εἶδα μὲ τὰ μάτια μου;

Ὁ μελαψὸς γίγαντας χαμογελάει πάλι:

— Ὁ Ποκοπίκο κοιμότανε στὴν κορφή τοῦ βουνοῦ μας. Τὸν εἶδα νὰ κατεβαίνει ἀπ' τὰ βράχια. Αὐτὸς μούλυσε τὰ χορτόσχοινα. Ἀμέσως ξεκινήσαμε μαζί. Πάχναμε γιὰ τὴν Ταταμπού. Τυχαῖα ὁ νάνος σὲ εἶδε νὰ παλεύεις μὲ τὰ ὄρνια...

Ἡ Χούλχα ποτίζει τὸν Γκαοὺρ μὲ μαγικά φίλτρα. Τοῦ ξα-

*Τεράστια μαύρα ὄρνια φτερουγίζουν πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους.
Μὲ ράμφη καὶ νύχια ζητᾶνε νὰ τοὺς κατασπαράξουν.*

ναδίνει κουράγιο. Σηκώνεται μὲ δυσκολία. Στέκει ὀρθός.

Ὁ Ταρζάν τὸν κυττάζει. Ἄ-κόμα δὲν μπορεῖ νὰ πιστέψει:

— Γκαοὺρ μοῦ λὲς ψέμματα.
Ἡ σφαῖρα μὲν σὲ βρῆκε στὸ στήθος.

Σταματάει ἀπότομα. Ἡ ματιά του καρφώνεται στὰ πλατιά στήθια τοῦ μελαποῦ παλικάριου.

Τρομερό! Πληγὴ δὲν βλέπει πουθενά! Κι' ὅμως! Μὲ τὰ μάτια του εἶχε δεῖ τὰ χαράματα τὸ ματωμένο σημάδι τῆς σφαίρας.

Σαστίζει ἀκόμα πιὸ πολὺ!

— Δὲν ἔχεις Γκαοὺρ πληγὴ στὰ στήθια;

— Ὁχι...

— Τότε δὲν εἶμαι καλά! Σίγουρα θά'χω τρελλαθεῖ!

Περνοῦν κάμποσες ὥρες. Ὁ Γκαοὺρ σιγά—σιγά συνέρχεται. Μπορεῖ τώρα νὰ περπατήσει.

Οἱ γίγαντες ἀδελφωμένοι ξεκινᾶνε...

Στὶς φλέβες τοῦ Ταρζάν τρέχει τώρα, μονάχα τὸ δοξασμένο, τ' ἀθάνατο Ἑλληνικὸ αἷμα!

Ἀλίμον' ὅμως! Καθὼς προχωροῦν, φοβερὴ ἐπίθεση τοὺς γίνεται.

Εἶναι ὁ Γιαχάμπα! Ὁ τρομερὸς μαυρὸς γίγαντας! Μαζί του ἓνα μπουλούκι ἀραπάδες.

Ὁ Γκαούρ ἀφάνταστα ἐξαντλημένος. Λιγιστὸ αἷμα στὶς φλέβες του. Δὲν νοιώθει τὴ δύναμη νὰ παλέψει.

Ἕνας ἀράπης τὸν χτυπάει στὸ κεφάλι. Ὁ μελαψὸς γίγαντας σωριάζεται κάτω. Ἀναίσθητος.

Ὁ Ταρζάν δὲν δειλιάζει. Εἶναι τώρα Ἕλληνας! Τὸ περήφανο αἷμα ποὺ τρέχει στὶς φλέβες του, τὸν κάνει ἥρωα. Θεριὸ ἀτρόμητο!

Τραβάει μὲ λύσσα τὸ μαχαίρι. Ἕνας αὐτὸς, χτυπιέται μὲ δέκα ἀντιπάλους!

Γύρω στ' ἀναίσθητο κορμὶ τοῦ

Γκαούρ, φοβερὴ μάχη ἀρχίζει. Τρομαχτικὸ μακελειό!

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΖΩΝΤΑΝΟΥ

Γυρίζουμε πίσω στὴν ἱστορία μας.

Οἱ ἀραπάδες τοῦ Μάξ Ἀρλαν σηκώνουν τὸ πτώμα τοῦ Γκαούρ. Προχωροῦν στὸ στενὸ χορταριασμένο μονοπάτι.

Ὁ Ἀμερικανὸς τυχοδιώκτης κι' ἡ πανώρια Ταταμποῦ τοὺς ἀκολουθοῦν...

Φτάνουν κάπου ἀπόμερα.

Οἱ μαῦροι σκάβουν λάκκο. Ἀποθέτουν τὸ νεκρὸ μελαψὸ παλικάρι...

Ἡ πανώρια Ταταμποῦ δὲν γιλάει τὸ νεκρὸ Γκαούρ. Τὰ μάτια της δὲν βουρκώνουν.

Ἡ Ταταμπού δὲν σκύβει νὰ τὸν φιλήσει. Τὰ μάτια της δὲν βουρκώνουν...

Οἱ ἀραπάδες ξαναρίχνουν τὰ χῶματα. Ὁ τάφος σκεπάζεται γρήγορα.

Ὁ Μὰξ Ἄρλαν τοὺς διατάζει τώρα:

— Θάκολουθήσετε αὐτὴ τὴ γυναῖκα μέχρι τὸ βραχῶδικο βουνό της. Ὑστερα θὰ πᾶτε στὴν καλύβα μας.

Γυρίζει ἀμέσως στὴν πανώρια Ἑλληνίδα.

— Ξέρεις, Ταταμπού.. Τίς νύχτες ἔχω πάψει νὰ κοιμᾶμαι. Νοιώθω δυνατοὺς πόνους στὸ κεφάλι...

Σταματάει γιὰ λίγο. Τὴν κυττάζει παράξενα. Συνεχίζει:

— Μήπως ξέρεις κανένα βότανο γιὰ τὴν... καρδιά;...

Ἡ Ταταμπού χαμογελάει ἀθῶα.

— Γιὰ τὴν καρδιά; Μὰ ἀφοῦ σοῦ πονάει τὸ κεφάλι...

Ὁ Μὰξ Ἄρλαν γυρίζει ἄλλου τὰ μάτια.

— Ἡ καρδιά μου τὰ κάνει ὅλα! Φαίνεται πὼς εἶναι ἐρωτευμένη!...

Ἡ Ταταμπού καταλαβαίνει. Τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια της σκοτεινιάζουν:

— Τότε νὰ πᾶς στὴ Χούλχα. Ἐγὼ δὲν θὰ μπορέσω νὰ σοῦ κάνω τίποτα...

Φεύγει βιαστικῇ. Οἱ ἀραπάδες τὴν ἀκολουθοῦν.

Ὁ λευκὸς Ἀμερικανὸς παίρνει στὴν τύχη ἄλλο μονοπάτι. Προχωρεῖ χαμένα. Ἀσκοπα. Δὲν ξέρεי ποὺ πηγαίνει...

Σὲ μιὰ στιγμὴ σφίγγει τίς γροθιές του:

— Ὁχι. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ πῶ... Εἶμαι ἕνας ἀτίμος! Ἐνας τιποτένιος!

Περνᾶνε πολλὲς ὥρες.

Ὁ Μὰξ Ἄρλαν ἀκόμα τριγυρίζει... Μέσα του γίνεται τρομερὴ πᾶλη. Ἀκούει τὴν καρδιά του νὰ φωνάζει:

— Ἀγαπᾶς τὴν Ταταμπού! Δὲν μπορεῖς νὰ ζήσεις χωρὶς αὐτήν. Πρέπει νὰ τὴν ἀρπάξεις ἀπ' τὸν Γκαούρ. Νὰ γίνῃ δική σου συντροφισσα.

Ἀκούει καὶ τὴ συνειδήσή του. Τοῦ φωνάζει κι' ἐκείνη:

— Ὁχι!.. Ὁ Γκαούρ εἶναι φίλος σου. Δὲν πρέπει νὰ φανεῖς ἀτίμος. Σβῦσε μὲ δάκρυα τίς φλόγες ποὺ φούντωσαν στὰ στήθια σου! Πνίξε τὴν τρελλὴ καρδιά σου! Ἄν δὲν μπορεῖς νὰ τὸ κάνεις, φύγε! Πᾶψε νὰ μολύνεις τὴν παρθένα Ζούγκλα μὲ τὴν ἀμαρτωλὴ σου ὑπαρξή!

Ὁ πανώριος τυχοδιώκτης ἀκούει σὰν ξένος τίς δυὸ φωνές. Δὲν ξέρει ποῖο δρόμο ν' ἀκολουθήσει.

Ξαφνικὰ παράξενος θόρυβος μπροστά του. Ἀμέσως κραυγὲς τρόμου. Πονεμένα βογγητά. Μεγάλο κακὸ γίνεται!

Ὁ Μὰξ Ἄρλαν τραβάει τὸ πιστόλι. Τρέχει.

Καὶ νά. Σὲ λίγο κρύβεται πίσω ἀπὸ κάποιο δέντρο. Παρακολουθεῖ μιὰ τρομαχτικὴ σύγκρουση:

Μονάχος ὁ Ταρζάν, ὁ δοξασμένος Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας χτυπιέται μὲ τὸ Γιαχάμπα! Τὸν ἀπαίσιο μαῦρο γίγαντα. Γύρω καμμιὰ δεκαριά ἀραπάδες σκοτωμένοι. Τὸ φονικὸ μαχαίρι τοῦ

Ταρζάν σπάραξε τὰ τριχωτά στήθεια τους. Κανένας ζωντανός!

Ἀνάμεσα στὰ κονφάρια τους ξεχωρίζει ὁ Γκαούρ. Ἐχει συνέλθει τώρα. Ἀνασηκωμένους κάπως, στηρίζεται στοὺς ἀγκῶνες του. Βλέπει τὴν τρομερὴ πάλη. Δὲν ἔχει δύναμη νὰ σηκωθεί. Νὰ βοηθήσει σὰν ἄλλοτε.

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας παλεύει τώρα σὰν μανιασμένο λιοντάρι. Τὸ ἀθάνατο ἑλληνικὸ αἷμα τὸν κάνει δυνατό! Ἀτρόμητο! Ὑπέροχο!

Ὁ Μᾶξ Ἀρλαν παρακολουθεῖ κρυμμένος τὴ γιγαντομαχία. Καταλαβαίνει τί μπορεί νὰ συμβεῖ.

Ἄν ὁ τρομερὸς μαῦρος γίγαντας σκοτώσει τὸν Ταρζάν, ὁ Γκαούρ εἶναι χαμένος. Ὁ Γιαχάμπα σὰν χάρος θὰ θερίσει καὶ τὴ δική του ψυχή. Ἐτσι ἡ παιῶρια Ταταμποῦ θὰ μείνει μονάχη. Ἀνυπεράσπιστη. Εὐκόλα θὰ μπορέσει νὰ τὴν κάνει συντρόφισσά του.

Μπορεῖ νὰ γίνει καὶ τ' ἀντίθετο: Ὁ Ταρζάν νὰ σπαράξει τὸ Γιαχάμπα. Τότε ὁ Γκαούρ θὰ σωθεῖ. Ἡ ἑλληνίδα Κόρη θάχει ἰσχυρὸ προστάτη. Ἀγαπημένο σύντροφο.

Ὁ Μᾶξ Ἀρλαν μπορεῖ μὲ τὸ πιστόλι νὰ δώσει τώρα τὴ νίκη σ' ὅποιον ἀπ' τοὺς δυὸ ἀντίπαλους θέλει.

Σηκώνει ἀμέσως τὸ χέρι του. Σκοπεύει. Τραβάει τὴ σκανδάλη.

Τρομερὸς πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ. Ταυτόχρονα σχεδὸν πονεμένο βογγιτὸ. Ἀκολουθεῖ βαρὺς γδοῦπος. Κάποιο κορμὶ σωριάζεται κάτω...

Ὁ Ταρζάν δείχνεται ὑπέροχος. Παλεύει σὰν λιοντάρι μὲ τὸν τρομερὸ Γιαχάμπα. Ὁ Γκαούρ δὲν ἔχει δύναμη νὰ τὸν βοηθήσει.

ΤΟ ΦΙΛΤΡΟ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Ὁ Γκαούρ σκαρφαλώνει τώρα στὰ βράχια τοῦ ψηλοῦ βραχώδικου βουνοῦ. Φτάνει ἐπάνω.

Ἡ παιῶρια Ταταμποῦ τὸν ὑποδέχεται ἀνήσυχη.

— Σώθηκες, ἀγαπημένε μου; Γλύτωσες ἀπ' τὰ χέρια τῶν κακούργων;

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τὴν τραβάει παράμερα. Κάθονται σ' ἓνα βράχο.

— Ποῦ ἦσουν Ταταμπού; Γιατί χάθηκες;

Ἡ πανόρια Κόρη μασσάει τὰ λόγια:

— Μὲ κυνήγησε ἕνας ἀπ' τοὺς ἀράπηδες... Καὶ νᾶμενα κοντά σου, τὶ θάκανα; Ἦταν τόσοι πολλοί!... Ἐτρεξα νὰ σωθῶ... Γύριζα στὴ Ζούγκλα.

Τὸ μελαψὸ παλικάρι τὴν κυττάζει παράξενα:

— Ξέρεις τὶ γίνηκε ὕστερα;

— Ὅχι...

— Ἀκουσε λοιπόν: Τὴν ἰδιαῶ-
ρα πούβρισκόμουν δεμένος κάτω
ἀπ' τὸ βουνό μας, μονομαχοῦσα
καὶ μὲ τὸν Ταρζάν. Κρατοῦσα
στά χέρια μου πιστόλι. Πυροβό-
λησα πρώτος. Ὁ Ἀρχοντας τῆς
Ζούγκλας μὲ τραυμάτισε στὰ
στήθια. Σὲ λίγο... ξεψύχησα!
Ποὶν ἔλθω τώρα ἐδῶ, πέρασα
ἀπ' τὸ μέρος πού ἔπρεπε νὰ εἶ-
ναι τὸ πτώμα μου. Δὲν βρῆκα
τίποτα. Φαίνεται πὼς ἀναστή-
θηκα. Μπορεῖς νὰ μοῦ ἐξηγή-
σεις τὰ μυστήρια αὐτά;

Ἡ Ταταμποῦ χαμηλώνει τὰ
μάτια:

— Δὲν ξέρω... Πῶς μπορῶ νὰ
ξέρω... Ἀν' ὁ Ταρζάν σὲ σκό-
τωσε, πῶς βρῖσκεσαι ζωντανὸς
μπροστά μου;

Ὁ γιγαντόσωμος Ἑλληνας
σηκώνεται:

— Ταταμποῦ... Νομίζω πὼς
δὲν λὲς ἀλήθεια... Περίμενέ με.
Θὰ γυρίσω γρήγορα...

Προχωρεῖ ἀργά. Κατεβαίνει
τὰ τρομαχτικὰ βράχια. Φτάνει
κάτω. Παίρνει κάποιο στενὸ
χορταριασμένον μονοπάτι.

Εἶναι μεσημέρι πιά. Ὁ ἥλιος
καίει ἀφάνταστα!

Φτάνει τώρα στὰ χαλάσματα
ἀρχαίου Ναοῦ. Κατεβαίνει στοῦ

βάθους ὑπόγειας καταπακτῆς.

Εἶναι τὸ ἄντρο φοβεροῦ Μά-
γου. Τοῦ μονόφθαλμου καὶ τε-
ρατόμορφου Νάχρα-Ντού!

Ὁ ἀπαίσιος βρονκόλακας κά-
θεται σὲ σωρὸ ἀπὸ νεκροκε-
φαλές.

Ὁ Γκαοῦρ κυττάζει ἄφοβα
τὸ πράσινο μάτι του:

— Παντοδύναμε Νάχρα-Ντού!

Ἦρθα νὰ ζητήσω μιὰ χάρη.
Κάποιος μοῦ λέει ψέμματα
Δώσε μου τὸ μαγικὸ φίλτρο
σου. Αὐτὸν πού θὰ τὸν κάνει
νὰ πεῖ τὴν ἀλήθεια...

Η ΤΑΤΑΜΠΟΥ ΟΜΟΛΟΓΕΙ

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ξαναγυ-
ρίζει στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ
του. Ἡ Ταταμποῦ δὲν εἶναι
μονάχη. Μαζί της ὁ Ταρζάν, ἡ
Τζέιν, ἡ Χουχού. Ἐχουν χάσει
τὸν Μπέιμπυ. Ὁ Ἀρχοντας τῆς
Ζούγκλας δὲν εἶδε πῶς τὸν ἄρ-
παξε τὸ πεινασμένο ὄρνιο.

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία μοι-
ρολογεῖ τὸ γιὸ τοῦ Ταρζάν:

— Ἀχ, βάζ, τὸ πουλάκι μου!
Κάποιο θεριὸ θὰ τὸν κολάτισε.
Κρίμας τὸ στυλό! Κρίμας τό...
ρολογάκι τοῦ χεριοῦ του! Μὲ
συχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ Γκαοῦρ παρηγορεῖ τὸν
Ταρζάν. Τὴ Τζέιν:

— Μὴ στενοχωριάσαστε. Θὰ
τὸν βροῦμε. Κάνει ὅμως μεγάλη
ζέστη. Θὰ διψάσατε. Πᾶω νὰ
σᾶς φέρω λίγο νερό. Ὑστερα
ξεκινᾶμε. Θὰ ψάξουμε ὅλη τὴ
Ζούγκλα... Κι' ἐγὼ ἔχασα τὸν
Ποκοπίκο. Μεγάλο ὄρνιο τὸν ἄρ-
παξε. Πέταξε ψηλὰ στὰ σύννεφα.

Ἡ μελιστάλακτη Χουχού ἐν-
θουσιάζεται:

— 'Αλήθεια, κύριε Τέτοιε μου; Καλὲ μὴ μοῦ τὸ λέτε! Τώρα θὰ τὸν ἀγαπᾶω πὺλ πολὺ! Ψοφῶ γιὰ... 'Αεροπόρους! Μὲ συγχωρεῖται κιόλας.

Ὁ Γκαοὺρ παίρνει μεγάλο κούφιο νεροκολόκυθο. Κατεβαίνει τὰ πίσω βράχια τοῦ βουνοῦ. Τὸ γεμίζει στὴν πηγὴ. 'Αδειάζει μέσα τὸ μαγικὸ φίλτρο. Αὐτὸ βουτῶσε ὁ μάγος Νάχρα-Ντού. Ξανανεβαίνει στὴν κορφή.

'Ἡ ζέστη ἀφόρητη. Ὅλοι διψασμένοι. 'Ενας-ένας ἀρπάζουν τὸ μεγάλο νεροκολόκυθο. Πίνουν μὲ λαχτάρα. Πρώτη ἡ Τζέιν. 'Αμέσως ἡ Ταταμπού. Μετὰ ὁ Ταρζάν.

Ὁ μελαγχρὸς γίγαντας ξαναπαίρνει στὰ χέρια του τὸ δοχεῖο. Τὸ κουνάει. 'Εχει ἀκόμα νερό... Τὸ σηκώνει. Πίνει κι' αὐτὸς τὸ ὑπόλοιπο.

Τὸ μαγικὸ φίλτρο τῆς 'Αλήθειας, κάνει ἀμέσως ἐνέργεια.

'Ἡ ὑποὺλη καὶ σατανικὴ Τζέιν κυττάζει μὲ κακία τὸ σύντροφό της.

— Σὲ μισῶ Ταρζάν! Εἶσαι ἕνας γεροξεπεσμένος 'Αρχοντας. Θὰ ἤθελα νὰ γίνω συντρόφισσα τοῦ Γκαοὺρ. Ὅμως εἶναι ἀγριάνθρωπος! Μὲ περιφρονεῖ. Γι' αὐτό σπέρνω ἀνάμεσά σας ζιζάνια. Θέλω νὰ σᾶς βάλω νὰ χτυπηθεῖτε. Νὰ τὸν σκοτώσεις. Ὑστερα θὰ σὲ ποτίσω φαρμάκι. Θὰ βγάλω καὶ σένα ἀπ' τὴ μέση. Θὰ μείνω λεύτερη. Θὰ κάνω 'Αρχοντα τῆς Ζούγκλας τὸν Μάξ 'Αρλαν. Θὰ γίνω συντρόφισσά του. Δὲν τὸν ἀγαπῶ βέβαια. Μὰ εἶναι νέος! Ὁμορφος! Δυνατός! 'Ατρόμητος! Ὅσο

γιὰ τὴν Ταταμπού, θὰ τὴν πνίξω. Μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια. Σήμερα τὰ χαράματα μονομάχησες μὲ τὸν Γκαοὺρ. Τὸν σκότωσες. Εἶδα μὲ τὰ μάτια μου τὴ ματωμένη πληγὴ στὰ στήθια του. Ὅμως καὶ τώρα μὲ τὰ μάτια μου τὸν ξαναβλέπω ζωντανό! Τὰ στήθια του εἶναι κατακάθαρα. Δὲν ἔχουν οὔτε γρατζουνιά. Δὲν ξέρω τί γίνηκε. Μὰ καταλαβαίνω. Αὐτὴ ἡ στρίγκλα ἡ Ταταμπού ἔχει βάλει τὴν οὐρά της. Ποιὸς ξέρει μὲ τί μάγια νεκρανάστησε τὸν Γκαοὺρ!

Ὁ Ταρζάν γουρλώνει τὰ μάτια. Κυττάζει τὴ Τζέιν μὲ φρίκη.

— Τιποτένια! 'Απ' αὐτὴ τὴ στιγμή εἶσαι ξένη γιὰ μένα! Φύγε... Ποτὲ νὰ μὴ σὲ ξαναδοῦν τὰ μάτια μου! 'Εγὼ θὰ ζήσω μὲ τὸν Γκαοὺρ. 'Αχώριστος!

'Ἡ Χουχού κουνάει τὸ κεφάλι:

— Δὲν παντρεύσαστε, λέω ἐγώ, νὰ φᾶμε καὶ κουφέττα. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ 'Αρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν σταματᾷ:

— Πάντοτε ἀγαποῦσα τὸν Γκαοὺρ. 'Απ' τὴν πρώτη στιγμή πού φάνηκε στὴ Ζούγκλα. Μὰ τώρα νοιώθω μέσα μου παράξενη ἀλλαγὴ. Τὸν ἀγαπῶ ἀκόμα περισσότερο. Θαρρῶ πὼς ἐγὼ εἶμαι ὁ Γκαοὺρ. Πὼς στὰ στήθια μου χτυπάει ἡ καρδιά του! Πὼς στὶς φλέβες μου κυλάει τὸ περήφανο αἷμα τῆς δοξασμένης του γενιᾶς! Σήμερα τὸ πρωτὶ μονομάχησα μὲ τὸν ἀδελφό μου. Τὸν σκότωσα. Τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου νεκρό. Ὅμως καὶ πε-

‘Ο Γκαούρ λέει στον τρομερό μάγο :

— Παντοδύναμε Νάχρα-Ντού.
‘Ηρθα να σου ζητήσω μια χάρη...

Θαμένος ήρθε να με σώσει απ’ τὰ πεινασμένα όρνια !

‘Ο ‘Αρχοντας της Ζούγκλας παίρνει άνάσα. Κυττάζει πιο άγρια τώρα τη Τζέϊν :

— Μ’ αυτόν λοιπόν τον ύπεροχο άνθρωπο ζητάς να με κάνεις έχθρο; Νά μās βάλεις να σκοτωθούμε... Νομίζεις πώς θα μπορέσεις να κάνεις σύντροφό σου τον πανώριο ‘Αμερικάνο;... ‘Οχι. Κι’ αυτός είναι φίλος μου. Πρίν από λίγο βούσωσε τη ζωή. Χτύπησε με το πιστόλι τον τρομερό Γιαχάμπα. Τόν τραυμάτι-

σε βαριά...

‘Η ‘Αρχόντισα της Ζούγκλας μουγκρίζει :

— ‘Εννοια σου! Κι’ αυτός είναι ξετρελλαμένος με τη μελαψή όμορφονειά. ‘Οπως κι’ εσύ γεροπαράλυμένε! ‘Η Ταταμπού σās έχει πάρει τὰ μυαλά!

‘Ο Ταρζάν νοιώθει την ανάγκη να την πνίξει :

— Κακούργα ! ‘Αν ό Μάξ ‘Αρ’ αν ήθελε νάποκτήσει την Ταταμπού, δέν θά πυροβολούσε τó Γιαχάμπα. Θά χτυπούσε έμένα. ‘Ο γιγαντόςωμος άράπης θά σκότωνε άμέσως και τόν Γκαούρ. ‘Ετσι ή ‘Ελληνίδα, θάμενε μονάχη. ‘Απροστάτευτη στά χέρια του. ‘Οσο γιά μένα, δέν έχεις άδικο... Νοιώθω πώς αυτή τη στιγμή δέν μπορώ να πώ ψέμματα. ‘Αλλοτε αγαπούσα τη Ταταμπού. ‘Ονειρευόμουν να τη κάνω συντρόφισσά μου. ‘Ομως τώρα την αγαπά άλλοιώςτικα. Σάν να μās γέννησε μιá μάννα. Σάν πραγματική άδελφή μου!..

‘Ο ‘Αρχοντας της Ζούγκλας σταματάει.

Μιλáει τώρα ή πανώρια Κόρη της Ζούγκλας.

Τó μαγικό φίλτρο έχει κάνει τó θάμμα του.

‘Η Ταταμπού κάνει να κυττάξει τó σύντροφό της. Δέν νοιώθει τη δύναμη. Τά μάτια της χαμηλώνουν άθελα.

— Συχώρεσέ με Γκαούρ. Πρώτη φορά έκανα κάτι κρυφά από σένα. Μά δέν άντέχω άλλο. Νοιώθω μέσα μου μιá άκατανίκητη έπιθυμία. Θέλω να στά όμολογήσω όλα. Νά σου πώ την αλήθεια!..

Μένει γιά λίγες στιγμές άνα-

ποφάσισι. Ἀμέσως συνεχίζει :

— Θέλησα νὰ σὲ σώσω. Ἡ-
ξερα πὼς ἡ κακία Τζέιν θὰ βά-
λει πιστόλι στὸ χέρι τοῦ Ταρζάν.
Ἐσὺ παλεύεις πάντα χωρίς ὀ-
πλο. Θὰ σὲ σκότωνε...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας φαίνεται
ἀνυπόμονος :

— Λοιπὸν; Τί ἔκανες γιὰ νὰ
μὲ σώσεις; Μίλησε γρήγορα...

Ἡ πανώρια Ταταμποῦ τρέμει
τὸ θυμὸ του. Ἡ ὁμολογία ποῦ
θὰ κάνει εἶναι φοβερή!

Ἡ ἀπόγνωση τῆς δίνει κου-
ράγιο :

— Θυμᾶσαι Γκαούρ χθὲς τὰ
μεσάνυχτα; Ἐλλειψα γιὰ λίγες
στιγμὲς ἀπὸ κοντά σου. Τράβη-
ξα τὸν Ποκοπίκο κατὰ κεῖ. Στὰ
πίσω βράχια τοῦ βουνοῦ μας...
Τότε ἔκανα κατὶ τρομερό!...

Ο Μ Π Ε · Ι · Μ Π Υ Σ Τ Α Σ Υ Ν Ν Ε Φ Α

Γυρίζουμε πίσω πάλι στὴν
ἱστορία μας.

Εἶδαμε τὸ ὄρνιο νὰ ἀρπάξει
στὰ νύχια τοῦ τὸν Μπέιμπυ. Νὰ
χάνεται στὰ σύννεφα.

Ἐμπρὸς λοιπὸν. Πίσω του κι'
ἐμεῖς... Πρέπει νὰ τὸ παρακο-
λουθήσουμε. Δὲν ἔχει μονάχα τὸ
ὄρνιο φτεροῦγες. Μὴ ξεχνᾶτε
πὼς κι' ἐμεῖς μπορούμε νὰ πε-
τάξουμε. Ἄς εἶναι καλὰ τά...
φτερά τῆς φαντασίας μας.

Καὶ νά: Τὸ τεράστιο πουλὶ
φέρνει τὸ γιὸ τοῦ Ταρζάν στὴν
ἀπρόσιτη φωλιά. Πολὺ εὐρύχω-
ρη. Φτιαγμένη ἀπὸ κλαδιά καὶ
χορτάρια. Βρίσκεται σὲ ψηλὴ
προεξοχὴ βράχου.

Ἀποθέτει ἐκεῖ τὸ θῦμα του.
Ὁ Μπέιμπυ ξέρεי τί τὸν περι-

μένει. Σὲ λίγες στιγμὲς θὰ βρί-
σκεται στὸ ἀδειο στομάχι τοῦ
φτερωτοῦ θεριοῦ.

Κλαίει σὰν ἀλάδωτο μαγγα-
νοπήγαδο:

— Χί, χί, χί!... Μὴ μὲ φᾶς,
πουλάκι μου!... Θὰ σὲ μαλώσει
ἡ μαμά μου!

Καὶ νά: Τὸ ὄρνιο δὲν τὸν πει-
ράζει. Ἐχω ἄλλη, πιὸ σοβαρή,
ἀσχολία. Σκαλίζει μὲ τὰ νύχια
τὸ πληγωμένο μάτι. Ὑποφέρει
πολύ. Κράζει πονεμένα:

— Κραοῦρρρ!.. Κραοῦρ!...

Ὁ πολυθρύλητος Μπέιμπυ
παρεξηγεῖ. Νομίζει πὼς τὸ φτε-
ρωτὸ θεριὸ θέλει νὰ τοῦ πεῖ μὲ
ποιανοῦ τὸ μέρος εἶναι.

Ἀποκρίνεται χαρούμενος:

— Μπράβο, πουλάκι μου! Δὲν
ἤξερα πὼς εἴμαστε κόμμα. Κι'
ἐγώ... γκαουρικὸς εἶμαι!

Περνάει πολλὴ ὥρα.

Τὸ ὄρνιο σκαλίζει ἀκόμα τὸ
μάτι του. Μὲ τοὺς πόνους ἔχει
ξηγάσει τὴν πείνα.

Ὁ καλόκαρδος Μπέιμπυ ἀρ-
χίζει νὰ βαριέται:

— Ἐπὶ τέλους, πουλάκι μου!
Τί θὰ γίνει; Θὰ μὲ φᾶς, ἢ νὰ
φύγω;

Σηκώνεται βαρετά. Κάνει νὰ
βγεῖ ἀπ' τὴ φωλιά.

Τὸ ὄρνιο ἀγριεύει. Τὸν ἀρπά-
ζει μὲ τὸ ποδάρι του. Τὸν ρί-
χνει πάλι κάτω.

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν ἡσυχάζει:

— Καλὰ, πουλάκι μου! Κατά-
λαβα. Δὲν πεινᾷς τώρα. Μὲ φυ-
λᾷς γιὰ... ὕστερα!

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἄλλο κρόξιμο
φτάνει στ' αὐτιά του :

— Κραοῦρρρ!... Κραοῦρρρ!...
Δεύτερο ὄρνιο ξυγώνει στή

φωλιά. Στα πόδια κρατάει μιὰ μαύρη μπάλα.

‘Ο Μπέϊμπυ τὴν ἀναγνωρίζει. Σηκώνει τὰ χέρια :

Ποκοπίκοοο ! Μὴ φοβάσαι ! Πέσ’ του πὼς εἶσαι γκαουρικόοος ! Δὲν θὰ σὲ πειράξει ! Θὰ σὲ φάει... ἀργότερα ; Μὲ τὴ δροσιάα !

Τὸ φτερωτὸ θεριὸ φτάνει γρήγορα στὴ φωλιά. Ἀφήνει κάτω τὸν Ποκοπίκο. Ἀμέσως ζυγώνει τ’ ἄλλο ὄρνιο. Τὸ ταῖρι του. Βλέπει τὴν πληγὴ στὸ μάτι του. Θέλει νὰ τὸ βοηθήσει.

Ο ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ

‘Ο Νᾶνος ξαφνιάζεται. Κυττάζει μὲ γουρλωμένα μάτια τὸ Μπέϊμπυ :

— Ἐσεῖς, Ὑψηλότατε Ἀμπλούμπλα ; Τὰ σέβη μου ! Ἀεροπορικῶς ἦρθατε κι’ ἐλόγου σας ;

‘Ο γιὸς τοῦ Ταρζάν ξαναρχίζει τὰ κλάματα :

— Χί, χί, χί ; Πέσ’ τους Ποποπίκο μου, νὰ μὴ μὲ φᾶνε !

‘Ο νάνος γυρίζει στὰ ὄρνια. Τοὺς δείχνει τὸ Μπέϊμπυ :

— Σᾶς περικαλῶ. Μὴ τὸν φάτε ! Θὰ μὲ ὑποχρεώσετε. Ἔτσι νὰ συγχωρεθοῦν τὰ πεθαιμένα σας !

Ἀμέσως σταματᾷ. Σοβαρεύει. Ἀθελά τὸ χέρι του σφίγγει τὴ λαβὴ τῆς σκουριασμένης χατζάρας.

Βλέπει πὼς τὰ ὄρνια δὲν προσέχουν. Τοὺς ἔχουν γυρίσει τὰ ὀπίσθια.

Μουρμουρίζει :

— Μπράβο ἀνατροφή !

Ταυτόχρονα κάνει γρήγορη κίνηση. Πετιέται ὀρθός. Τραβάει τὴ χατζάρα !

Τὰ κεφάλια τῶν ὄρνιων βρίσκονται τώρα κοντὰ—κοντὰ. Τὸ δεύτερο πασχίζει μὲ τὸ γαμπὸ ράμφος του νὰ καθαρίσει τὸ πληγωμένο μάτι τοῦ πρώτου.

‘Ο Ποκοπίκο ἐκμεταλλεύεται τὴ στιγμή. Σηκώνει ἀργὰ τὸ χέρι. Ἀμέσως τὸ κατεβάζει μ’ ὀρμή.

Ἡ χατζάρα θριαμβεύει. Κόβει πέρα γιὰ πέρα τὰ δυὸ τους κεφάλια !

Τὰ κορμὰ τῶν φτερωτῶν θεριῶν, σπαράζουν τώρα τρομαχτικά. Βραχνὰ κρωξίματα βγαίνουν ἀπ’ τὰ κομμένα λαρύγκια τους.

‘Ο νάνος κι’ ὁ Μπέϊμπυ πηδοῦν ἔξω ἀπ’ τὴ φωλιά.

‘Ο Ποκοπίκο βάζει μεγαλόπρεπα τὴ χατζάρα στὴ θήκη της. Τὴν καμαρώνει :

— Αἰθέρας ἦ ἀτιμη ! Στα δυὸ σχίζει τὴν τρίχα.

Ἀμέσως τεντώνει τὸ λαιμό. Σὰν κοκορόπουλο ποὺ θὰ λαλήσει. Ζητοκραυγάζει πανηγυρικά :

— Ζήτω ἐγώ ! Ζήτω τοῦ λόγου μου ! Ζήτω τῆς ἀφεντιᾶς μου !

‘Ο Μπέϊμπυ ζηλεύει. Ζητωκραυγάζει κι’ αὐτός :

— Ζήτω κι’ ἐμένααααα !

‘Ο νάνος σηκώνεται στὰ δάχτυλα τῶν ποδαριῶν. Τοῦ δίνει μιὰ τρομερὴ καρπαζιά. Κάνει σὰν βαρελότο ! Ταυτόχρονα στριγγλίζει :

— Ζήτω κι’ ὁ... σβέροκος τοῦ Ὑψηλότατουοοο !

Σὲ λίγο τὰ ὄρνια παύουν νὰ σπαρταρᾶνε. Ἐχουν ξεψυχήσει. Μονάχα τὰ κομμένα κεφάλια τους δείχνουν ἀκόμα ζωή

‘Ο Μπέιμπυ άνησυχεί :
— Ποκοπίκο, γιατί άνοιγο-
κλείνουνε τίς μύτες τους ; Ξεψυ-
χάνε ;

‘Ο νάνος έχει την άπάντηση
στά χείλια :

— ‘Οχι, παιδί μου. Τάπιασε...
λόξιγκας !

Ξεκινούν άμέσως κι’ οί δυό.
Κατεβαίνουν τ’ άπότομα βρά-
χια. Κάτω από τά πόδια τους
χίσει τρομαχτικό βάραθρο.

‘Ο Ποκοπίκο κάνει προσεκτι-
κό τόν Μπέιμπυ :

— Πρόσεξε, φουκαρά μου !
‘Αν γλυστηήσεις, κήκες ! Δέν
έχω κουτάλακι νά σέ... μαζέψω !

Τέλος φτάνουν κάτω. Παίρ-
νουν τόν δρόμο γιά τόν ψηλό
βραχώδικο βουνό.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΦΩΤΙΖΕΤΑΙ

Περπατούν ώρες ολόκληρες.
Καμιά φορά φτάνουν κι’ εκεί.
Σκαρφαλώνουν στά βράχια. ‘Α-
νεβαίνουν στην κορφή.

‘Αντικρύζουν τόν Ταρζάν, τόν
Γκαούρ, την Ταταμπού, τή
Τζέιν, τή Χουχού.

‘Ο Ποκοπίκο κουνάει τόν κε-
φάλι :

— ‘Ολος ό θίασος επί σκηνής !
‘Εμείς λείπαμε μονάχα . . .

Κρύβονται παράμερα σέ κά-
ποιο βραχάκι. Παρακολουθούν
αθέατοι.

Εκείνη τή στιγμή μιλάει ή
πανώρια Έλληνίδα Κόρη :

— Θυμάσαι Γκαούρ χθές τά
μεσάνυχτα ; ‘Ελλειψα γιά λίγες
στιγμές από κοντά σου... Τρά-
βηξα τόν Ποκοπίκο κατά κεί :
Στά πίσω βράχια τού βουνού
μας... Τότε έκανα κάτι τρομε-

**‘Η θρυλική χατζάρα τού Πο-
κοπίκο θριαμβεύει πάλι. Μ’
ένα χτύπημα κόβει πέτρα γιά
πέτρα τά κεφάλια τών δυό
όρνιων.**

ρό... Τόν έστειλα στην καλύβα
τού Μάξ ‘Αρλαν. Ζήτησα από
έναν ξένον άνδρα νά με βοη-
θήσει. ‘Ο λευκός ‘Αμερικανός
είχε ανακαλύψει σέ κάποια γειτο-
νική φυλή ένα γιγαντόσωμο με-
λαψό παλικάρι. Στό πρόσωπο,
στό κορμί και στη φωνή άκόμα,
ήταν ίδιο με σένα. Δύσκολα κα-
νένας θά μπορούσε νά σās ξε-
χωρίσει... Αυτόν τού ζήτησα νά
τρέξει νά βρεϊ. ‘Υστερα νάρθει
με κάμποσους άραπάδες...

»Τά πάρα κάτω τά ξέρεις..
Οί μαύροι χύνονται πάνω σου,

Σὲ δένουν χεροπόδαρα. Ἐγὼ τὸ
βάζω στὰ πόδια...

»Λίγο πὺρ πέρα μὲ περιμένει
ὁ Μᾶξ. Μαζὶ μὲ τὸ σωσία σου.
Ἡ Ταταμποῦ σταματᾷ. Μιὰ
στριγγλιὰ τὴν ξαφνιάζει :

— Σκασμός !

Εἶναι ὁ νάνος ! Δὲν βασιτεῖται
ἄλλο. Τραβάει τὸ Μπέϊμπυ.
Βγαίνουν ἀπ' τὴν κρυψώνα. Πα-
ρουσιάζονται.

— Σκασμός, κυρὰ Τέτοια ;
Δὲν εἶπαμε νὰ τὰ κρατήσουμε
μυστικά ; Γιατὶ τὰ μαρτυρᾷς ;

Ἡ Ταρζάν ἀγκαλιάζει τὸ γιό
του :

— Ποῦ εἴσουν, παιδί μου ;
Γιατὶ χάθηκες ;

Ἡ « Ὑψηλότατος » μισοκλαίει :
— Χί, χί, χί !... Τὸ πουλάκι !
Τὸ πουλάκι μὲ πῆρε... Καὶ βέ-
βαια καὶ βεβαιότατα !...

Τὸ ἴδιο κάνει κι' ἡ Χουχού.
Τρελλή ἀπὸ χαρὰ σφίγγει στὴν
ἀγκαλιά της τὸ νάνο :

— Ποκοπικάκι μου ! Κι' ἐσέ-
να τὸ πουλάκι σὲ πῆρε ;

— Ναί... Κι' ἐμένα τὸ που-
λάκι...

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία ζη-
λεύει :

— Ἀχ, βᾶχ, ἀντρακλά μου !
Ἐγὼ νὰ δοῦμε πότε θὰ σὲ πά-
ρω !...

Ἡ νάνος τὴν σπρώχνει :

— Κἄνε πέρα, μικρόβιο !

Ἡ Χουχού παρεξηγιέται :

— Γιατὶ καλὲ ; « Πουλάκι » δὲν
εἶμαι κι' ἐγώ ;

Ἡ Ποκοπικό ἔχει πάντα ἑτοι-
μὴ τὴν ἀπάντησιν :

— Πουλάκι εἶσαι μωρή ; Γιὰ...
καρκαῖα.

Ἡ μαύρη τακτοποιεῖ τὸ κομι-
κὸ τσουλούφι της :

— Ἀ, νὰ χαθεῖς βλάξ ! Μὲ
συγχωρεῖτε κίολας !

Σὲ λίγες στιγμὲς ὅλοι πάλι ἡ-
συχάζουν.

Ἡ Γκαοῦρ κυττάζει τὴν Τα-
ταμποῦ :

— Δοιπόν ;

Ἡ ἐκείνη συνεχίζει :

— Βλέπω κι' ἐγὼ τὸ μελαψὸ
παλικάρι. Εἶναι ὁλοῖδιό μὲ σένα !
Ἡ Μᾶξ ἄρταν τάξει νὰ τοῦ δώ-
σει χίλιες χρυσὲς λίρες. Γιὰ νὰ
ῥθεῖ αὐτὸς στὸ μέρος ποῦ θὰ
γινόταν ἡ μονομαχία. Νὰ χτυ-
πηθεῖ μὲ τὸν Ταρζάν... Νὰ μὴ
κινδυνέψῃς ἐσύ.

Ἡ σωσίας σου δέχεται πρό-
θυμα. Τοῦ φέρνω νὰ φορέσει
παντελόνι ἀπὸ δέρμα τίγρης.

Ἡ Μᾶξ τοῦ βάζει στὸ χέρι
πιστόλι. — Πρόσεξε καλὰ, τοῦ
λέει. Μόνο ἂν κινδυνέψῃ ἡ ζωὴ
σου θὰ πυροβολήσῃς. Ὅμως
πάντα στὸν ἄερα. Γιὰ νὰ φοβε-
ρίσεις τὸν Ταρζάν. Χωρὶς νὰ
τοῦ κάνεις κακὸ...

Ἡ πανώρια Κόρη σταματᾷ
λίγες στιγμὲς. Κονάει θλιμμένα
τὸ κεφάλι της :

— Ὅμως ὁ σωσίας σου δὲν
ἀκούει. Ἐχει κακιὰ ψυχὴ. Ζη-
τάει νὰ σκοτώσῃ τὸν Ἀρχοντα
τῆς Ζούγκλας.

Ἐτοί βροῖσκει τὸ θάνατο. Μιὰ
σφαῖρα τοῦ Ταρζάν τὸν χτυπάει
στὰ στήθεια... Τραυματίζεται
βαριά. Σὲ λίγο ξεψυχᾷ. Οἱ
μαῦροι σκάβουν λάκκο. Τὸν θά-
βουν. Ἐγὼ ξαναγυρίζω ἐδῶ.
Στὴ σηλιά μας.

Ἡ Γκαοῦρ ἔχει πιεῖ κι' αὐτὸς
ἀπ' τὸ φίλτρο τῆς Ἀλήθειας.
Λέει ἐκεῖνο ποῦ σκέπτεται :

— Ταταμποῦ !... Αὐτὸ ποῦκα-

νες ήταν άτιμη πράξη. "Εγκλημα! Δολοφονία! "Εστειλες στο θάνατο ένα άθωο παλικάρι. Σε γέλασες τὸν Ταρζάν. Ντροπιασες ἐμένα!... "Απ' αὐτὴ τῇ στιγμῇ εἴμαστε δυὸ ξένοι. Μείνε στὴ σπηλιά μου ἂν θέλεις. "Εγὼ θὰ φύγω..

"Η Χουχοῦ ἀναστενάζει:

— Κυρά Τέτοια μου, κλάψα. Στὸ ράφι θὰ μείνεις κατὰ τὰ φαινόμενα! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

"Ο "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας κυττάζει μὲ ἀγάπη τὸ μελαψὸ γίγαντα.

— Πάμε Γκαοῦρ! Πάμε γὰ ζήσουμε στὴ δική μου σπηλιά. Καταλαβαίνω πὼς κουράστηκα πιά. Εἶμαι καὶ περασμένος στὰ χρόνια... Καιρὸς ν' ἀποτραβηχθῶ. Θὰ γίνεις ἐσὺ ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας!...

"Ο ὑπέροχος "Ελληνας σηκώνει τὸ κεφάλι:

— "Οχι, ἀδελφέ μου! "Όσο ζῆς θὰ εἶσαι ὁ βασιλιάς* μας!

"Ο Ποκοπίκο συμπληρώνει:

— "Όσο γιὰ μετὰ θάνατο, εἶχες τὸ γιό σου, μετὰ συγχωρήσεως. Παιδί πιτσούλα! Διάδοχος πὺν κάνει στράκες!

"Ο Ταρζάν ρίχνει μιὰ ἀκόμα ἄγρια ματιά στὴ Τζέιν:

— "Εσὺ μείνε ἐδῶ... "Η πηγαινε ὅπου ἀλλοῦ σ' ἀρέσει. Τὸ ἴδιο μοῦ κάνει Δὲν σ' ἀγαπῶ πιά! Μονάχα στὴ σπηλιά μου μὴ γυρίσεις. Θὰ σὲ σκοτώσω!

"Ο Γκαοῦρ κυττάζει λοξὰ τὴν πανώρια Ταταμπού. Τὴν ἀγνή συντρόφισσα τῆς καρδιάς του. Τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια τῆς

βουρκωμένα!

"Ο "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας τὸν τραβάει.

— Πάμε ἀδελφέ μου!

Προχωροῦν ἀργά. Κατεβαίνουν τὰ τρομαχτικὰ βράχια.

"Ο Μπέιμπυ κι' ἡ Χουχοῦ τοὺς ἀκολουθοῦν. "Η πυγμαία καθὼς φεύγει ἀλλάζει μὲ τὸ νάνο τρυφερά λογάκια :

— "Αλεβρονάρ, χρυσό μου!

— "Α, νὰ χαθεῖς, κατσίκα!

— Μπὰ πὺν κακὸ ψόφο νά-χεις! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας.

"Ο Ποκοπίκο μένει γιὰ λίγο ἀναποφάσιτος: Νὰ πάει μὲ τοὺς δυὸ γίγαντες; Γιὰ νὰ μείνει μὲ τὴ Τζέιν καὶ τὴν Ταταμπού; Δὲν ξέρει τί νὰ κάνει.

Τέλος καταλήγει :

— Θὰ μείνω μαζί σας, κορίτσια! Τυχάνω προστάτης τῶν κουτῶν καὶ ἀδυνάτων!

"Η ἄλλοτε περήφανη Τζέιν εἶναι τώρα ψυχικὸ κουρέλι. Χωρὶς νὰ σηκώσει τὰ μάτια, ρωτᾷ δειλὰ τὴν πανώρια "Ελληνίδα:

— Νὰ μείνω μαζί σου, Ταταμπού;

"Η μελαψὴ κόρη δακρύζει :

— Μείνε. Πολὺ θάθελα ν' ἀποκηθῶ μιὰ ἀδελφή!

"Ο Ποκοπίκο ἐνθουσιάζεται :

— Πολὺ σὰς γουστᾶρω, ἀδελφέ μου! Μπράβο κορίτσια ! Κοτσάνι θὰ τὴν περάσουμε! Τὰ βράδνα θὰ κοιμόμαστε μαζί. Σὰν ἀδελφοῦλες! Μὰ ὄχι καὶ πολὺ κοντά. Ν' ἀφήνετε λίγο χῶρο στὴ μέση. Πολὺ λίγο... "Όσο νὰ χωράω κι' ἐγὼ, τὸ φουκαριάρικο!

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

‘Αγαπημένοι μου φίλοι κι’ έχθροι :

Μιά μικρή υπερκόπωση μ’ έστειλε σέ κάποιο ήσυχο παραθαλάσσιο χωριουδάκι τής Εύβοιας. Έτσι ο Γκαούρ, Ταρζάν και Σία ξεκουράστηκαν κάμποσες βδομάδες.

Τώρα ξαναγυρίζουν φρέσκοι—φρέσκοι κοντά σας.

Απ’ τὸ τεύχος πὸν κρατᾶτε στὰ χέρια, ἀρχίζει μιὰ καινούρια ἐποχὴ γιὰ τὸ θρυλικὸ αὐτὸ ἀνὰ γνῶσμα !

Ποιὸ Ἑλληνόπουλο καὶ ποιὰ Ἑλληνοπούλα, κι’ ἐδῶ καὶ στὸ ἐξωτερικὸ, δὲν ξέρει τὸν ἀτρόμητο καὶ μεγαλόκαρδο Γκαούρ ; Τὴν πανώρια κι’ ἀγνή Κόρη τῆς Ζούγκλας Ταταμπού ; Τὸν δυσθεόρατο Ἀντρακλα Ποκοπίκο ; Τὴ μελιστάλακτη Χουχού ; Τὸν τρελλὸ γοριλάνθρωπο Νταμπούχ ; Τὸν πανώριο λευκὸ τυχιδιώχτη Μάξ Ἀρλαν ; Τὸν δοξασμένο Ἀρχοντα Ταρζάν ; Τὴν ὁμορφὴ καὶ σατανικὴ Τζέϊν ; Τὸν καλοκάγαθο Μπέϊμπυ ; Τὸ μονόφθαλμο μάγο Νάχρα-Ντού ; Τὸν τρομερὸ μαῦρο γίγαντα Γιαχάμπα ; Τὴ θαυματουργὴ γρηῃ γιάτρισσα Χούχλα ; Τὴν πονετικὰ ἱεραπόστολο Γιόχάνα ; Τὸν ἀπερίγραπτο κόντα Τζουτζούκο ; Καὶ τόσους, τόσους ἄλλους ;

Ποτὲ ἄλλοι ἥρωες δὲν ἀγαπήθηκαν καὶ δὲν μισήθηκαν μὲ τόσο φανατισμὸ. Τὰ Ἑλληνόπουλα ἔχουν χωριστεῖ σὲ δυὸ μεγάλες κι’ ἀντίθετες παρατάξεις : Στοὺς Γκαουρικοὺς καὶ στοὺς Ταρζανικοὺς.

Οἱ μὲν διαφωνοῦν ριζικὰ μὲ τοὺς δέ. Σ’ ἓνα μονάχα ζήτημα

**Σὰς Ὀμιρεῖ
ὁ Κος Νίκος**

συμφωνᾶνε : Ὅλοι τοὺς εἶναι Ἑλληνες !

Καὶ σὲ κάτι ἄλλο ἀκόμα : ὅλοι τοὺς εἶναι . . . Ποκοπικιστοί !

Ὁ «τρομερὸς κυνηγὸς ἀγρίων κονίκλων», ἔχει γίνει θρύλος στὴν Ἑλλάδα. Ἐχει λάβει ἀπὸ θαυμάστριές του πάνω ἀπὸ δέκα χιλιάδες ρωμαντικὰ ραβασάκια. Εἶναι καὶ πνιγμένος ἀπὸ . . . προτάσεις γάμου.

Καὶ τώρα σοδάρ :

Ὁ «Γκαούρ—Ταρζάν» αὐτὴ τὴν φορὰ, ἐκδίδεται ἀπὸ μένα τὸν ἴδιο. Χωρὶς νὰ μεσολαβεῖ ἐκδότης. Ἀρα τὸ τεύχος εἶναι ἀπόλυτα δικό μας. Μποροῦμε νὰ κάνομε, ὅτι θέλομε. Ὅσοι μ’ ἐτίμησαν μὲ τὴν ἐπιθυμία τοὺς ν’ ἀποκτήσουν φωτογραφία μου, θὰ

τῇ λάθουν σὲ λίγες μέρες. Μὲ ιδιόχειρη ἀφιέρωση στοὺς καλοὺς αὐτοὺς φίλους καὶ φίλες.

Τὰ διηγήματα ποὺ μοῦ στείλατε, θὰ τὰ δημοσιεύσω μὲ τὴ σειρά τους. Αὐτὸ θὰ γίνει μόλις σταματήσει στὴν ἀγορὰ ἡ κρίση τοῦ χαρτιοῦ. Τότε θὰ μπορέσω νὰ προσθέσω στὸ τεῦχος κι' ἄλλες σελίδες. Ἀλλοιῶς θὰ ἔπρεπε νὰ γράφω πιὸ μικρὸ τὸ κείμενο. Αὐτό, εἶμαι βέβαιος, κανένας ἀπὸ σὰς δὲν θὰ τὸ θέλει.

Σ' ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα, ὅπως ξέρετε, ἔχουν συσταθεῖ ἀμέτρητες ὁμάδες Γκαουρικῶν καὶ Ταρξανικῶν. Οἱ φιλικὲς αὐτὲς ὁμάδες λειτουργοῦν χωρὶς σειρά καὶ τάξη.

Ἀπ' τὸ σημερινὸ πρῶτο τεῦχος τοῦ «Γκαοὺρ-Ταρζάν» δάξω τοὺς θεμέλιους λίθους δυὸ μεγάλων Πανελληνίων Πατριωτικῶν Ὁμάδων. Οἱ τίτλοι τους εἶναι :

1) **Φιλικὴ Ὁμὰς Γκαουρικῶν** (Φ. Ο. Γ.).

2) **Φιλικὴ Ὁμὰς Ταρξανικῶν** (Φ.Ο.Τ.).

Σὲ κάθε πόλη καὶ σὲ κάθε χωριό, μποροῦν νὰ ὑπάρχουν ὅσες-οσδήποτε ὁμάδες.

Κάθε ὁμάδα θὰ ἔχει ἓναν Ἀρχηγό, ἓναν ὑπαρχηγό, ἓναν γραμματέα, ἓναν ταμία καὶ τὰ μέλη της. Ὅλοι μαζί δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι λιγώτεροι ἀπὸ ἑπτὰ.

Πρῶτος καὶ κύριος σκοπὸς τῶν Ὁμάδων αὐτῶν εἶναι ἡ ἀγάπη γιὰ τὴν Ἑλλάδα.

Οἱ δυὸ παρατάξεις θὰ συναγωνίζονται στὸ στίβο μιᾶς ὑπέροχης κι' εὐγενικῆς ἀμιλλας. Ν' ἀποδείξουν στὴν Πατρίδα μας ποιοὶ τὴν ἀγαπᾶνε περισσότερο ;

Οἱ Γκαουρικοὶ ἢ οἱ Ταρξανικοὶ ;

Κάθε ὁμάδα πρέπει νὰ στείλει καθαρोगραμμένῃ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρχηγοῦ, ὑπαρχηγοῦ, γραμματέα, ταμία καὶ τῶν μελῶν, μαζί μὲ τὶς διευθύνσεις τους.

Θὰ λάβετε ἀμέσως ὅλοι ἀπὸ μιὰ καλλιτεχνικὴ ταυτότητα. Ἐπίσης σύντομα θὰ κοποῦν μεταλλικὲς κονκάρδες μὲ ἀνάγλυφα τὰ κεφάλαια τοῦ Γκαοὺρ καὶ τοῦ Ταρζάν. Θὰ μοιραστοῦν σ' ὅλους. Ἔτσι οἱ Γκαουρικοὶ καὶ οἱ Ταρξανικοὶ, ποὺ θὰ φοροῦν στὸ πέτο τους τὴν κονκάρδα, θὰ γνωρίζονται μὲ τὴν πρώτη ματιά μεταξὺ τους. Ἐμπρὸς λοιπὸν παιδιὰ. Φτιᾶχτε ἀμέσως τὶς Ὁμάδες σας ΦΟΓ. καὶ ΦΟΤ.

Ὅποιοι ἀποκτήσει ταυτότητα, θὰ μπορεῖ νὰ ἐγγράφεται συνδρομητὴς στὸ Περιοδικό μας μὲ ἔκπτωση 30 ο/ο. Δηλαδή ἀντὶ νὰ πληρώνει τὸ χρόνο 130.000, θὰ δίνει μονάχα 84.500 δραχμές. Μὲ ἄλλα λόγια τὸ τεῦχος, ἀφαιρουμένων τῶν ἐξόδων ἀποστολῆς 26.000 δραχ. τὸ χρόνο, θὰ τοῦ στοιχίσει μόνον 1125 δραχμές. Δηλαδή στὴ μισή σχεδὸν τιμῇ.

Τὰ χρήματα γιὰ τὴ συνδρομὴ μπορεῖτε νὰ τὰ στέλνετε μὲ ταχυδρομικὴ ἐπιταγὴ στὴ διεύθυνση: **Νίκον Β. Ρούτσον** Ἀγίου Μελετίου 93 Ἀθήνας.

Γιὰ νὰ ἐγγραφεῖ λοιπὸν κάποιος συνδρομητὴς μὲ ἔκπτωση πρέπει νὰ εἶναι μέλος Ὁμάδος Γκαουρικῶν ἢ Ταρξανικῶν, καὶ νὰ ἔχει ἀποκτήσει πρῶτα κανονικὴ ταυτότητα μὲ τὸ ὄνομα καὶ τὴ διεύθυνσή του.

Γράψτε μου ἀκόμα πῶς σὰς φάνηκε τὸ πρῶτο τεῦχος. Κάθε σωστὴ παρατήρηση καὶ ὁρθὴ ὑπό-

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΤΡΙΤΗ :

Διαβάστε τὸ ἐπόμενο τεύχος ἀριθ. 2

"Ο ΦΤΕΡΩΤΟΣ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ,,

Γραμμένο ἀπὸ τὸ **ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ**

ΤΑ ΤΕΥΧΗ 1, 2 καὶ 3

ΕΧΟΥΝ ΕΞΑΝΤΛΗΘΕΙ.

Γίνεται ἐπείγουσα ἀνατύπωσις ὅλων

Σὲ λίγες μέρες θὰ γίνει δεύτερη ἀποστολὴ

στὶς Ἐπαρχίες καὶ στὸ Ἐξωτερικό.

« ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ »

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗΣ ΠΙΝΗΣ

Ἀριθμ. τεύχους 1

Τιμὴ τεύχους Δραχ. 2.000

ΑΘΗΝΑΙ 16 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1951

ΙΔΙΟΚΤΗΤΕΣ :

ΟΛΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ :

Γιὰ τὴν σύνταξη καὶ ἐκδόση : **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Ὁδὸς Ἁγίου Μελετίου 93.

Γιὰ τὴν ἐκτύπωση: **ΛΕΩΝ Α. ΚΑΪΤΑΤΖΗΣ** Ἀναξαγόρα 20

Προσωρινὰ Γραφεῖα :

Τυπογραφεῖο ΚΑΪΤΑΤΖΗ - Ἀναξαγόρα 20 - ΑΘΗΝΑΙ

(Πίσω ἀπ' τὴ Δημαρχία)

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ : Γιὰ ἓνα χρόνο δραχ. 130.000.

Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ Δολλάρια 12.

Γιὰ ὅσους ἀνήκουν σὲ Ὅμάδες Γκαουρικῶν
ἢ Ταρζανικῶν, δραχ. 84.500, ἢ Δολλάρια 8.

Ο ΘΡΥΛΙΚΟΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΓΙΓΑΝΤΗΣ ΓΚΑΟΥΡ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000